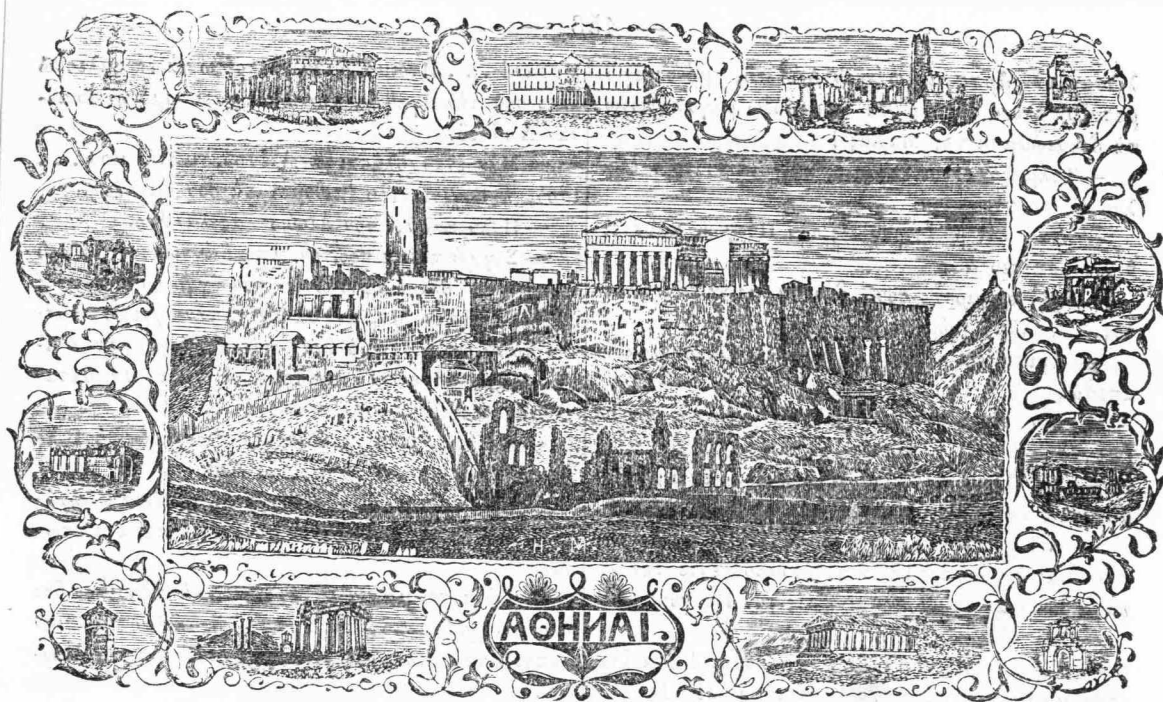

Η ΕΥΤΕΡΗ,

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Φυλλάδ. 44.

Τόμος Β'

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1849.

ΤΡΕΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΙ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φυλλάδιον 43.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Ἐν καιρῷ ὁρῶδιστάτης νυκτός, νέος τις ὄλιως ἀσθμαίνων, ἀπὸ διήλθε δρομαίως τὴν ὁδὸν τοῦ Πύργου, τοῦ Ἰπτοχήπ καὶ τοῦ Γουώτλιγγ, ἔφθασεν ἔμπροσθεν τοῦ Ἀγίου Παύλου. Ὑψωσε, διαβάζων, τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς τὴν ἐξαισίαν ταύτην οἰκοδομήν, ἥτις, τὴν ὥραν ἐκείνην, παρίστανεν ὕκον γιγαντώδη καὶ ἄμορφον, καὶ ἔπειτα, μὲ φωνὴν ἐνθουσιώδη, ἐξεφώνησεν·

— ὦ μνημεῖον ἐνδοξόν! ἰδοὺ ἐνταφιασμένον εὐρίσκεσαι εἰς τὰ σκότῃ· ἀλλ' ἤως λαμπροτάτῃ ἐγείρεται ἐντός ὀλίγου ἐπὶ σέ, καὶ, ὁμοῦ μὲ τὴν ἀρχαίαν λατρίαν σου, ἀναλαμβάνεις καὶ τὴν ἀρχαίαν σου δοξάν. Ἄς ἰδῶ τὴν Μαρίαν ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἃς ἀκούσω τὴν λαλιτοσύνην εἰς τὸν ἱερὸν σου περιβόλον, καὶ ἀποθνήσκω ἔπειτα ἀγογγύστως!

— Καὶ θὰ ἰδῇς καὶ θ' ἀκούσῃς ὅ,τι ἐπιθυμοῖς, εἶπε φωνὴ τις εἰς τὸ αὐτίον του.

— Ποῖος λαλεῖ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ νεανίας ἐντρομος.

— Ἐλα εἰς τὸν Ἄγιον Παῦλον, αὐρίον τὸ μεσονύκτιον, καὶ τὸ μαυθάνεις. Ἀπὸ τοῦς λόγους οἱ-τινες διέφυγαν τὸ στόμα σου, κρίνω ὅτι εἶσαι ὑπήκοος πιστὸς τῆς βασιλίσσης Μαρίας καὶ ἀληθὲς καθολικός.

— Εἶμαι, μάλιστα, καὶ τὰ δύο.

— Μὴ λείψῃς λοιπὸν ἀπὸ τὴν ῥηθεῖσαν συνέντευξιν, καὶ θὰ μάθῃς ὅτι αἱ εὐχαὶ σου εἶναι ἐγγὺς νὰ ἐκπληρωθῶν. Ἐργάζονται τὴν στιγμήν ταύτην τοιοῦτοι ἐργάται εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ὥστε δὲν θὰ βραδύνῃ ν' ἀποπερατωθῇ αἰσίως τὸ προσδοκώμενον.

— Ἄς ἐλπίσῃν εἰς τὰς προσευχάς μου, καὶ, χρεῖας τυχεύσῃς, εἰς τὸν θραχινά μου.

— Τ' ὀνομά σου; ἠρώτησεν ἡ φωνή.

— Ὀνομάζομαι Γιλβέρτ Πῶτ. Εἶμαι ὑπηρέτης, ξενοδοχείου, εἰς τοῦ Νινιῶν Σάουνδερς, τεχνόσημον Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου, πλησίον τῆς Λουβγαίτι.

— Ὑπηρέτης ξενοδοχείου! εἶπεν ὑπεροπτικῶς ὁ ἄγνωστος.

— Ναί, ἀπλοῦς ὑπηρέτης ξενοδοχείου· ἀλλ' ὅταν σήμερον τὸ πρωί, εἰς Τσιφάδ, ἀνηγόρευαν βασι-

λισσαν τὴν ἄρπαγα Ἰωάνναν Δωδλεῦ, μόνος ἐγὼ μεταξὺ ὄλων, ἐτόλμησα νὰ κηρύξω μεγαλορῶνως τὰ δικαιώματα τῆς Μαρίας!

— Τολμηρὸν ἔργον ἐπραξες, καὶ διὰ τοῦτο σ' ἐβαν εἰς τὸ στροφεῖον.

— Ναί, καὶ μ' ἔσυραν εἰς τὸν Πύργον, καὶ ἐκέθεν ἐδραπέτευσα.

— Ἡ γενναίότης σου δὲν θὰ μείνῃ ἀδράβευτος . . . Ἀλλὰ τώρα ποῦ τρέχεις;

— Ἐπιστρέφω εἰς τοῦ κυρίου μου, ὀλίγον μακρὰν ἀπεδῶ.

— Δὲν εἶναι φρόνιμον τοῦτο· ὁ κύριός σου θὰ ἐνεργήσῃ νὰ σὲ συλλάβουν.

— Τὸ βλέπω ὅτι κινδυνεύω· ἀλλ' ἔχω γραῖαν μάμμην, καὶ θέλω νὰ τὴν ἰδῶ.

— Δὲν μοῦ λέγεις ἀληθινά; . . . μήπως μάμμη σου εἶναι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἣτις ἐσυμβούλευε τὴν ἄρπαγα Ἰωάνναν νὰ μὴ πηγαίνῃ εἰς τὸν Πύργον.

— Ἡ ἰδίᾳ.

— Παράδοξος, τῇ ἀληθείᾳ, ἀπάντησις! Ἰσα ἴσα τὴν μάμμην σου ζητῶ. Πρέπει νὰ με ὀδηγήτῃς νὰ συνομιλήσω ὀλίγον μετ' αὐτῆς.

— Εὐχαρίστως· ἀλλ' αὕτῃ δὲν ὁμιλεῖ πολλά, καὶ εἶναι πολὺ πιθανόν νὰ μὴ θελήσῃ ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου.

— Βλέπομεν. Ὁδήγησέ με εἰς αὐτὴν, καλὲ μου Γιλβέρτ.

Ἀκολουθοῦντος τοῦ ἀγνώστου, ἐμπνέοντος εἰς αὐτὸν μεγάλῃν καὶ ὄχι ἀμιγῇ φόβου περιέργειαν, ὁ Γιλβέρτ διευσθύνθη πρὸς τὴν μάμμην του, καὶ μετὰ πέντε λεπτά, ἔφθασαν ἔμπροσθεν τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἠκούοντο τὰ χαροπὰ τῶν οἰκοποτῶν ἄσματα· ὁ νέος, χάριν προφυλαξέως, ἐμβῆκεν ἀπὸ τὸ ὀπισθεν μέρος, διὰ θύρας τινὸς κοινοῦς μετὰ πρόσγειον αἰθουσῶν. Ἐκεῖ, κτυπῶν τὰ πυρεῖα, καὶ ἀνάπτων λύχνον μικρὸν κρεμάμενον εἰς τὸν τοίχον, εἶπεν·

— Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου μου ἀκούεται παρὰ πᾶσαν ἄλλην. Πανηγυρίζει, φαίνεται, εὐθὺς μὲν ὁ κύριος διὰ τὴν ἀναγέρσειν τῆς Ἰωάννας. Ἐπειδὴ εἶναι ἐκτετατοὶ, δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ εἰς τὸ παράμερον τοῦτο δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον δὲ καὶ ὀλίγοι ἄνθρωποι συγχάζουν, μάλιστα εἰς τοιαύτην ὥραν. Πέριμένε με μίαν στιγμὴν· πηγαίνω νὰ φέρω τὴν μάμμην μου.

Καὶ ἀνεχώρησεν, ἀτενίζων ἐπὶ τοῦ ξένου ἄπορα ἐλέμματα, διότι, εἰς τὰ ἡγεμονικὰ κινήματα τοῦ ἀνδρός τούτου, καὶ εἰς τὸ βαθύ πῦρ τῶν ἐλεμμάτων του, ὑπάρχει τι καταπληκτικὸν τὸν ὀδηγόν του.

Μετ' ὀλίγον, ἡ μάμμη τοῦ ἡθιάνθη, φαίνεται τὴν αὐτὴν ὥς ὁ ἐγγονός της ἐντύπων, διότι, ἂν ἰδοῦσα τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο πρόσωπον, ἔαμιν εὐθὺς τὸν σταυρὸν τῆς. Μετὰ ταῦτα, παρκαταρούσα τὴν ἄσπερον ὠρότητα τοῦ Γιλβέρτ, τὸ αἰματόφροντον πρόσωπον καὶ τὰ κατεσχισμένα του ἐνδύματα, ἤρχισεν νὰ θρηνῇ καὶ νὰ οὐύρεται, λέγοντα μετὰ τρυφερὰν συμπάθειαν τὰ ἑξῆς·

— Δὲν με ἠπέτισαν λοιπὸν, ἀλλ' ἰδὼν μου τέκνον! Μὲ τοιαύτην λοιπὸν ἀναξιοπρεπεῖα ποινὴν ἐτιμώρουσαν τὴν πίστιν σου πρὸς τὴν ἀληθινὴν μας βασι-

λισσαν! . . . Ἡτοιμαζόμεν νὰ τρέξω νὰ ἐπικαλεσθῶ ὑπὲρ σοῦ τὴν ἀγαθὴν, τὴν ὅλως χαριτωμένην Ἰωάνναν Δωδλεῦ.

— Μὴν ἐνασχολῆσαι περὶ ἐμοῦ, μητέρ μου . . . Ἰδοῦ, ἡ Εὐγενία Του ἐπιθυμεῖ νὰ σοῦ ὁμιλήσῃ.

— Πολὺ καλὰ, τὸν ἀκούω· ἀς λαλήτῃ.

— Συγχώρησέ με πρῶτον, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ὅτι ἡ ἀφροσύνη τοῦ ἐγγόνου σου πρὸς τὴν βασιλισσαν Μαρίαν θὰ λάτῃ τὴν χρεωστομένην ἀμοιβήν. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἴσως, μετ' ὀλίγας ὥρας, τὸ σαγάκινον τοῦτο ἐνδύμα θὰ μεταβληθῇ εἰς μεταξωτόν.

— Ἀκούεις, μητέρ; ἀνέκραξε περιχαρῶς ὁ Γιλβέρτ.

— Ποῖος εἶσαι, καὶ ὑπόσχεται τοιαῦτα; ἡρώτησεν ἡ Γώννωρ ἀτενίζουσα τὸν ξένον κατὰ πρόσωπον.

— Τώρα τὸ μανθάνεις. Ἀρκεῖ νὰ ἡξέυρης ὅτι δὲν ὑπόσχομαι ποτὲ πρᾶγμα τὸ ὅποιον νὰ μὴν ἡμπορῶ νὰ ἐκπληρώσω . . . Σὲ ζητοῦν εἰς τὸν Πύργον.

— Ἡ λέδη Ἰωάννας;

— Τὸ ἰδιαίτερον συμβούλιον.

— Καὶ τί με θέλει;

— Νὰ δώσῃς πληροφορίαν περὶ τοῦ θανάτου τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου τοῦ ΣΤ'.

— Διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ! . . .

— Μὴ φροῖται ποτὶς· τὸ συμβούλιον θὰ σὲ ὑποστηρίξῃ. Σκοπὸς τοῦ εἶναι νὰ συλλέξῃ ἀποδείξεις ὅτι ὁ Ἐδουάρδος ἐδηλητηριάσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Νορθουμπερλάνδ· τὰς ἀποδείξεις ταύτας ἡμπορῇς νὰ τὰς δώσῃς;

— Ἡμπορῶ· ἀπὸ τὰς χειρὰς μου ὁ μονάρχης οὗτος ἔλαβε τὸ θανατηφόρον ποτόν . . .

— Ἀπὸ τὰς χειρὰς σου, μητέρ! διέκοψε φρίττων ὁ Γιλβέρτ.

— Ἀπόδειξε τοῦτο, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, καὶ ὁ Νορθουμπερλάνδ ἀποκηρυχθήσεται.

— Ἀν ἡξέυρα ὅτι θ' ἀποκηρυχθῶ καὶ ἐγὼ συγχρόνως, ἀπεκρίθη ἡ Γώννωρ, θὰ κάμω ὅτι μοῦ λέγεις. Μίαν μόνον ἐπιθυμίαν ἔχω· νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον τοῦ φιλότατου μου τροφίμου, τοῦ ἐνδοξοῦ δουκὸς Σόμμερσετ, ὅστις ἔπεσε θύμα τῶν αἰσχρῶν φαντασιῶν τοῦ Νορθουμπερλάνδ.

Μαθὲς λοιπὸν ὅτι, ὅταν αἱ ἐντροπὶ τοῦ παλατίου ἀπειλύσαν, ὅταν ὁ γενικός ἐξάρχης τοῦ βασιλείου ἐκάλεσε τοὺς ἐμπειρικούς, ἐπῆλθ ἐγὼ νὰ τὸν ὑπηρετήσω. Καθὼς εἶδα τὸν πάτχοντα βασιλέα, ἐνόησα ὅτι δὲν εἶχε πολὺ νὰ ζήτῃ· ἀλλ' ὁ Νορθουμπερλάνδ, ἂν καὶ ἦτον βέβαιος ὅτι ὁ θάνατος δὲν θ' ἐβράδυνε, τὸν ἤλθιν ἀσχημὰ ταχύτερον. Ἡτοιμάσατε λοιπὸν αὐτὸς τὸ ποτόν, καὶ ἐγὼ τὸ ἐδωκα. Ἐκτοτε, ἡ βυβλία τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἐλαιοτέρειυσεν, καὶ, μετὰ β' ἡμέρας, ἀπέθανεν.

— Ἄτιμος, στυγερὰ πράξις! ἀνέκραξεν ὁ Γιλβέρτ.

— Καλὰ λέγεις, εἶπεν ἡ Γώννωρ, πρᾶξις ἀτιμος, στυγερὰ, πρᾶξις τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς δὲν θ' ἀφῆσθ ἀτιμώρητον! Ἀλλ' ἐγὼ ἔλαβα μέρος, διότι ἤθελα

νά πέση ὁ Νορθουμπερλάνδ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Ἄν καὶ ἡ νόσος τοῦ βασιλέως ἦτον αθεράπευτος, ἡ Μεγαλειότης Του ἠδύνατο νὰ παρτεῖν ἀκόμη ἀθλίως τὸν θῖον του, καὶ ὁ δούξ ἦτον ἀνυπόμονος νὰ σφετερισθῇ τὸν θρόνον. Καὶ ἐγὼ ἀνυπόμονος ἤμην . . . ἀλλ' ἄς ἐνοηθῶμεν, ἀνυπόμονος νὰ εἶδω πίπτουσαν τὴν κεφαλὴν τοῦ δουκὸς, καὶ διὰ τοῦτο ἐδέχθην νὰ γείνω εἰς τὸ ἐγκλημα τοῦ συνένοχου.

— Αἱ εὐχαὶ σου θὰ ἐκπληρωθῶν, καὶ θὰ ἐλθῇ κηθὴς ταχέως, ἀπεκριθὲν ὁ ξένος . . . Ἀκολουθεῖ με.

— Μίαν στιγμὴν. Ποῖον ἀποτέλεσμα θὰ ἔχῃ ἡ μαρτυρία μου εἰς τὴν τύχην τῆς λέδης Ἰωάννας;

— Τὴν ἐκθρόνισιν· ἴσως τὸν θάνατον.

— Τότε, σιωπῶ.

— Πρόσεξε καλὰ . . . Εἶναι εἰς τὸν Πύργον βασιαντήρια, τὰ ὅποια κατέδαλαν ἀντιστάσεις ἰσχυροτέρας τῆς ἐδικῆς σου . . .

— Ἄς δοκιμάσουν λοιπόν.

— Μῆτερ, εἶπεν ὁ Γιλβέρτ ἐμβαιῶν μεταξὺ τῶν δύο καὶ κρατῶν, ξιφίδιον εἰς τὴν χεῖρα, ἐπίστρεψε εἰς τὸν κοιτῶνά σου, σὲ πρκαλαῶ· διατί νὰ θέσῃς τὴν ζωὴν σου εἰς κίνδυνον;

— Αἱ ! Θεέμου ! εἶπε μὲ πείσμα ὁ ἄγνωτος, δὲν θὰ τὴν κακοποιήσῃ κανεὶς . . . Σὰς ἐνόμιζα καὶ τοὺς δούωπιστοὺς ὑπακόους τῆς βασιλίσσης Μαρίας . . . Καλὰ λοιπόν ! ἄς ἐξετάσωμεν· ἡμπορεῖ ἡ βασιλισσα Μάρια ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον τῆς, ἐνότιφ κρατεῖ τὸ σκήπτρον ἡ Ἰωάννα;

— Πολὺ καλὰ, ἀντέτεινεν ἡ Γώννωρ· πλὴν σὺ ζητεῖς καὶ τὸν θάνατον τῆς λέδης Δωδλεῦ;

— Καλὲ, ὅχι ! ἀπ' ἐναντίας, ἐπιθυμῶ νὰ τὴν σώσω. Εἰγὼ δὴ πρᾶγματα ζητῶ νὰ κατορθώσω· νὰ καταστρέψω τὸν Νορθουμπερλάνδ, καὶ νὰ δώσω τὸ στέμμα εἰς ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν δικαίως καὶ νομίμως ἀνήκει.

— Τότε, σὲ ἀκολουθῶ.

— Ὁ ἄ πέτης εἰς κίμμιαν πηγίδα, ἀνέκραξεν ὁ Γιλβέρτ . . . Πρῶτον ἄς μᾶς εἰπῇ ποῖος εἶναι.

— Δι' αὐτὸ μὴ σὲ μέλῃ, τέκνον μου· λέγω τὸ ὄνομά μου εἰς τὴν μάμμην σου. Καὶ, πλησιάζας εἰς τὴν Γώννωρ, εἶπε λέξιν εἰς τὸ αὐτίον τῆς. Ἡ Γώννωρ ἀνεσείστηκε.

— Μὴ μέκρατῃς, Γιλβέρτ, εἶπε μετ' ὀλίγον. Πρέπει νὰ πηγαίω μὲ τὸν κύριον τοῦτον.

— Νὰ σὲ συνοδεύσω, μῆτερ μου;

— Θεὸς φυλάξοι ! εἶπεν ὁ ξένος· ἐκτός ἂν θέλῃς νὰ ἐπιτεθῇς τὸ σκοτεινότερον δεσποτήριον τοῦ Πύργου. Αὐτοῖον τὸ μεσονύκτιον, ἔλα εἰς τὸ μέρος ὅπου σοῦ εἶπα, καὶ θὰ μάθῃς περισσότερα . . . Εἴμεθα ἔτοιμοι, καλὴ μου κυρία;

Ἀποκριθείτης καταφθινῶς τῆς μάμμης του, ὁ νεκνὴς ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐστάθη κατὰ μέρος· μετ' ὀλίγον, ὁ κύριος καὶ ἡ γραῖα ἔβαιναν ἄφαντοι εἰς τὸ σκότος.

Ὀλίγον μακρὰν τῆς οἰκίας, ὁ κύριος Σίμων Ρέννερ (διότι αὐτὸς ἦτον ὁ ἀδελφὸν τὴν γραῖαν) ἐσύριζε, καὶ ἀμέσως ἐφάνησαν δύο ἄνδρες, οἵτινες, λαβόντες ἀπὸ τοὺς ἐραχτίους τὴν Γώννωρ, τὴν ἔσυραν μὲ ὀρμὴν ὀπισθεν τοῦ πρέσβους. Ἡ Γώννωρ, ἐκπλαγείσα καὶ τρομάξασα, δὲν ἔκαμε κατ' ἀρχὰς κίμμιαν ἀντίστασιν· ἀλλ' αἰφνης, ἀνταγωνισμένη μὲ δύναμιν πολλὰ σπανίαν εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς, διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ἐίας, ἥτις, ἐδεδεγένη δικαίως, ἦτον ἀνωτελὴς ἂν δὲν τὴν ἔφεραν εἰς ἄλλο μέ-

Ὁ Σίμων Ρέννερ μετὰ τοῦ νέου Γιλβέρτ καὶ τῆς μάμμης του Γώννωρ Βράξ.

ρος παρ' ἐκεῖνο ὅπου εἶχε συγκαταστήθῃ ἐλευθέρως νὰ παραινῇ.

Νεύσαντος τότε τοῦ Σίμωνος Ρέναρ, οἱ δύο ἄνδρες ἐσήκωσαν τὴν Γώνωρ εἰς τοὺς ῥυμαλέους των βραχίονας, καὶ ἔρριψαν πάλιν νὰ τείρουν ὁρμαίως, προσηγουμένου αὐτοῦ παντοτε. Ἡ δὲ Γώνωρ, ἀφοῦ εἶδε τὸ ἀνωφελές των παρρησιῶν της, δὲ ἐλάλησε πλέον, καὶ ἐπεριπάτουν σιωπῶντες. Μετὰ ταῦτα, ὁ Ρέναρ ἦλθε πάλιν πλησίον της, καὶ ἀφοῦ παρήγγειλε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ μὴ ἐκδύνουν τὰ ἔσχημά των, εἶπε πρὸς αὐτήν.

— Πύρχαι· δὲν σὲ ἠπάτησα, καὶ δὲν θὰ σὲ θλάψω, διότι ἡ δικαιοσύνη σου εἶναι σύμφωνος μετὰ τὰ σχέδια μου, καὶ τὸ μίσός μου εὐρίσκει εἰς τὸ μίσός σου ἰσχυρὸν σύμμαχον. Περιπατεῖς ὁμοῦ βραδέως, καὶ, ἐπειδὴ εἰς αἱ ἐγγὺς νὰ ἐξημερώσῃ, καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἰδοῦν, δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάσωμεν. Ἐπειτα, ἐπρόσθεσε χαμογελῶν, εἶναι τόσον ἐνδογητικὴ ἡ φαντασία των γυναικῶν, ὥστε αἱ ιδεαὶ των εἶναι εὐμετάβλητοι· πρὸς ἀποφυγὴ λοιπὸν πάσης γυναικείας μεταμελείας, φρονίμιον εἶναι ν' ἀραιεβοῦν ἀπὸ τοῦδε τὰ μέσα.

Ἐρθασαν τότε εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου, ὅπου ἦσαν τότε ἐπάνω των προχωμάτων κρεμάλαι πολλὰ καὶ ἐν ἱκρίωμα, τῶν ὁποίων ἡ κατατομὴ ἤρχισεν ἀμυδρῶς νὰ φαίνεται εἰς τὸ λυκαυγὲς τοῦ ὁρίζου.

— Εἰς τὸ παλᾶτιον καὶ φρουρίον τοῦτο, εἶπεν ὁ Σίμων Ρέναρ, ὁ Νορθουμπερλάνδ, τὴν ὥραν ταύτην, ἀναπύεται περιστοιχισμένος ἀπὸ τριπλῇ γραμμῇ ὀχυρωμάτων καὶ φρουρούμενος ἀπὸ χιλιάδας στρατιωτῶν· ἀλλ' ὅταν ἐπιμείνης εἰς τὸν λόγον σου, καὶ φανερώσῃς ὅλα ὅσα ἡξέυρεις, εἰ μὴν ἐξδομάδα καὶ ὀλιγώτερον, ἡ κεφαλὴ του θὰ πέσῃ ἐπ' αὐτοῦ τοῦτου τοῦ ἱκρίωματος.

— Τὸ ἱκρίωμα τοῦτο, ἀπεκρίθη ἡ Γώνωρ με φωνὴν βαθυτάτης συγγιήσεως, τελευταίαν φορὰν τὸ εἶδα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀπεκεφαλίσθη ὁ φίλτατός μου υἱὸς Σιύμορ, δοῦξ τοῦ Σόμερσετ. Ἄν κατορθώσω νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατόν του κατὰ τοῦ μισήτου του ἐχθροῦ, τίποτε πλέον δὲν ἔχω ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ζητήσω.

— Ἐμπιστεύτου τυφλῶς εἰς ἐμέ, καὶ θὰ ἐκδικηθῇς, μὴν ἀμφιβάλλῃς.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ κάμωμεν νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὸν Πύργον; ἠρώτησεν.

— ὦ! ἀπεκρίθη ὁ Σίμων Ρέναρ, δὲν θὰ ἐμβῶμεν ἀπὸ τῆς συνήθη εἴσοδον. Χάρης εἰς τὴν ὁλὴν βασιλικὴν μεγαλοδορίαν μου, ὁ ἀρχιφύλαξ εἶναι ἐδικός μου ψυχῇ τε καὶ σώματι· καὶ, χάρις εἰς τὴν εὐγνώμονα τιμιότητά του, γνωρίζω τὸν Πύργον, ὅπου δὲν τὸν ἐγνώρισε κανεὶς τῶν μοναρχῶν, ὅσοι διεδέχθησαν ἀλλήλους ἀφοῦ ἐκτίσθη. . . Ἀλλ' ἐν τὸς ὀλίγοις θὰ φέγγῃ, καὶ θὰ μᾶς ἰδοῦν· ἄς ἀποχωρήσωμεν λοιπὸν ταχέως. Ἐλα, ἔλα, φιλάτῃ κυρία, στιγμὴν δὲν ἔχομεν νὰ χάσωμεν.

Α'.

Ἀρῆκαμεν τὸν Νορθουμπερλάνδ ἀποροῦντα μεγάλως, διότι εἶδε τὴν Ἰωάνναν ἐπιμένουσιν ν' ἀπομακρύνῃ τὸν σύζυγόν της ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ἀποδίδοντα εἰς ξένην τινα ἐπιβρόχην τὴν ἀδιάσειστον σταθερότητα τῆς νύμφης του κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην. Πρόκειται τώρα νὰ μάθωμεν ἂν αἱ ὑποψαί τοῦ δουκὸς ἦσαν ἑάσιμοι, καὶ, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἔναι ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθωμεν, δι' ὀλίγας στιγμάς, εἰς τὰ ὀπίσω.

Μιθοῦντα τὴν αἰφνιδίαν τοῦ λόρδου Γουίλφρεδ Λώδλεϋ ἀναχώρησιν, ἡ βασιλισσα ἐλυπήθη κατάκαρδα, καὶ, κλεισθεῖσα εἰς τὸ προσηυχητήριον αὐτῆς, ἤρχισεν νὰ κλαίῃ καὶ νὰ θορνῇ. Ὅταν ἐξῆλθε, τὸ πρῶτον τῆς ἦσαν ἡλλοιωμένον· ἀλλ' ἀπὸ τὴν σελήνῃ ἡτυχίαν τῶν κινήματων της, καὶ ἀπὸ τὴν σοβαρὰν γαλήνην τῆς μορφῆς της, ἦτον φανερόν πῶς, ὅτι καὶ ἂν ἀπεφάσιζε, θὰ ἔμενε γενναία καὶ πιστὴ εἰς τὴν ἀπόφασίν της.

Κατέσασα τότε τοὺς κόμητας Ἀρνδεϊλ καὶ Περμπρόκ, εἶπεν πρὸς αὐτοὺς ἐν συντόμῳ ὅτι μεγίστην της δυστάρεσκιν ἔμαθε τὴν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον συμβούλιον γενομένην πρότασιν περὶ ἀναγορεύσεως τοῦ συζύγου της ὡς βασιλέως.

— Διότι προδίδεπω, ἐπρόσθεσεν, ὅτι θὰ γεννηθῶν πολλὰι δυστάρεσκειαι καὶ ταρχαί, καὶ θὰ κινδυνεύσῃ μεγάλως ἡ κυδέρνησίς μου.

— Ἡ Μεγαλειότης Σου κρίνεις ὑγιῶς περὶ τῶν πραγμάτων, ἀπεκρίθη ὁ Περμπρόκ. Δὲν θὰ λείψουν βέβαια οἱ λέγοντες ὅτι, ὑψώνων εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τὸν υἱόν του, ὁ Νορθουμπερλάνδ ὑπ' ὅψιν εἶχε μόνον τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑψωσιν.

— Καὶ θὰ τὸ εἰποῦν δικαίως, μυλόρδε, ἐπανελάθεν ἡ Ἰωάννα. . . ἀλλ' ἐπειδὴ τοιαύτη εἶναι ἡ γνώμη σου, διατί παρεδέχθης τὴν πρότασίν του;

— Κάνεις δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κατηγορηθῇ μόνος του, ἀπεκρίθη ὁ Περμπρόκ.

— Ὅχι βέβαια, πλὴν ὅλοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ λαλοῦν εὐλικρινῶς. Διατί, σ' ἐρωτῶ πάλιν, ἔδωκες τὴν συγκατάθεσίν σου εἰς πρᾶγμα καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν σου ἐπικινδύνου;

— Καλὰ λοιπὸν . . . δὲν τὸ κρύπτω πλέον· ἐχθρὸς εἶμαι τοῦ δουκὸς τοῦ Νορθουμπερλάνδ, καὶ ἐγνώριζα ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπόφασις θὰ ἐπιφέρει τὸν ὀλεθρόν του.

— Τότε λοιπὸν, δὲν σὲ κατηγορῶ πλέον ὡς σερούμενον εὐλικρινεῖς, μυλόρδε. . . ἀλλὰ λησμονεῖς πῶς ὅτι θὰ ἐπιφέρει τὸν ὀλεθρόν του, θὰ ἐπιφέρει καὶ τὸν ἐδικόν μου συγχρόνως ὀλεθρόν;

— Εἶμαι πιστὸς ὑπὸνός· ὁ χυτὼ καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός μου ὑπὲρ τῆς Μεγαλειότητός Σου· ποτὲ ὁμως δὲν θὰ ὑποταγῶ εἰς τὰς δεσποτικὰς ὀρέξεις τοῦ δουκὸς.

— Καὶ ἐν τούτοις, μυλόρδε, εἰς αὐτὸν χρεωσθεῖς τὴν ἀξίαν σου. Ὁ ἄλλοτε κύριος Γουέλλιαμ Ἐρμπερτ δὲν θὰ ἦτον σήμερον λόρδος κόμης τοῦ Περμπρόκ χωρὶς τὴν μεσιτείαν τοῦ δουκὸς πρὸς τὸν ἐξαδελφόν

μου ἔδουάρδον τὸν ΣΤ' . . . Κατὰ τὸ δίκαιον, μολόρδε, αἱ ὑποχρεώσεις σου πρὸς τὸν Νορθουμπερλάνδ δὲν σε ἀφίουν νὰ κηρυχθῇς ἐναντίον του.

— Ἐγὼ δὲν τοῦ χρωστῶ τίποτε, εἶπεν ὁ κόμης τοῦ Ἀρονδελ, καὶ δὲν ἔχω νὰ φερθῶ ποτὶς τὸ ἔλεγον τῆς ἀχριστίας. Τοῦ μὲν λοιπὸν νὰ τὸ εἰπῶ παρήρσια εἰς τὴν Μεγαλειότητά σου, ἂν ὁ ἀγέωχος αὐτὸς ἀνὴρ ἐταπεινώθῃ ταχέως, ἡ ὑπερβολικὴ του δύναμις δὲν θ' ἀργήτῃ νὰ συντριφῇ εἰς τὴν ἐπαπειλοῦσαν αὐτὸν τρομερὰν πτώσιν, πτώσιν ἣτις θὰ σύρῃ μετ' αὐτοῦ καὶ ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς του.

— Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμβουλὴν, μολόρδε. Ἀποδίδουσά μέγα μέρος τῆς προσητείας σου εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἔχθραν σου, ἀποδίδω τὸ λοιπὸν εἰς τὴν πρὸς ἐμέ ἀφοσίωσίν σου.

— Ἡ Μεγαλειότης σου, εἶπεν ὁ Πεμπρόκ, θὰ πεισθῇς ταχέως περὶ τῆς ἀριστείας τῶν λόγων μου, ἂν ἀρνηθῇς τὴν συναίνεσίν σου εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ δουκός. Ἀλλὰ, κυρία μου, θὰ εὖρξῃς εἰς τοῦτο (ἐκτὸς ἂν καταφύγῃς εἰς τὰ μέγιστα μέσα) πολλὰς δυσκολίας καὶ κινδύνους φοβερούς.

— Εἶναι περιττὸν, νομίζω, ἐπρόθεσεν ὁ κόμης Ἀρονδελ, νὰ παρατηρήσῃς εἰς τὴν Μεγαλειότητά σου ἀφοῦ, εἰς τόσον νεαρὴν ἡλικίαν, γεροντικὴν ἔχει τὴν φρόνησιν, ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτην σημαντικὴν πράξιν τῆς βασιλείας σου, καθὼς συγκαίως ἀπὸ τὰς πρώτας ἐτοιμασίας τῆς μάχης, ἐξαπατᾶται ἡ καταστροφὴ ἢ ὁ θρίαμβος. Ναί, κυρία μου, ἂν ἐνδώσῃς, τὸ πᾶν ἔχθη. Ἀπὸ τὴν εἰς ταύτην τὴν περίστασιν διαγωγὴν σου θὰ μάθῃ ὁ Νορθουμπερλάνδ νὰ ἐκτιμῇσθαι τὸν χαρακτήρα σου, καὶ, καθὼς τὸν κρίνῃ, θὰ ᾔσῃ πρὸς τὴν Μεγαλειότητά σου ἢ θεράπων εὐπειθής, ἢ δεσπότης ἀμελικτός. Καὶ αὐτὸς δὲ πάλιν, τῶρα θὰ σοῦ δώσῃ τὸ μέτρον νὰ κρίνῃς ἡ ἰδίᾳ τί πρέπει νὰ περιμένῃς εἰς τὸ μέλλον ἀπ' αὐτόν.

— Ἡ ἀπόφασίς μου, μολόρδοι, ἔγεινεν, εἶπεν ἡ βασίλισσα, καὶ, κατὰ τὴν πρώτην συνειδήσιν τοῦ ἰδιαίτερου συμβουλίου, εἰς τὴν ὁποίαν περιουσιολογῶντας θὰ ἐξηγηθῇ, ἢ, ἂν ἡ γρῆσις τὸ καλίστη, θ' ἀπολογηθῇ, θὰ ἰδῇτε ποίαν διαγωγὴν σκοπεύω νὰ τηρήσω πρὸς αὐτόν. Ὁλη μου ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι ν' ἀρχίστῃ καὶ νὰ διέλθῃ εἰρηνικῶς ἡ βασιλεία μου καὶ σῆς, ἂν ἐπιθυμήτε τὴν εὐοίαν μου, θὰ λησμονήτετε τὰς ὑπαρχούσας μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς ἑξοχότητος τοῦ ἐριδᾶς, καὶ θὰ συμπραξίτε εἰς τοὺς σκοποὺς μου. Στερεόνουσα τὴν ἐξουσίαν μου, ἐλπίζω νὰ τὸν κάμω νὰ αἰσθανθῇ ὅτι ματαίως θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὴν προσβάλῃ, καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος.

— Μὴν ἀμφιβάλλῃς, Μεγαλειότητά, ὅτι θὰ ἔχῃς εἰς τοῦτο πλήρη καὶ τελείαν τὴν συνδρομὴν τοῦ ἰδιαίτερου σου συμβουλίου.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποτὶς, μολόρδοι... Ἀς ἐλθωμεν τῶρα εἰς τὸ αἶτιον διὰ τὸ ὁποῖον σὰς ἐκάλεσα. Ἐμάθετε ἴσως ὅτι ὁ λόρδος Γουλιέλμος Δωδλεῦ, παροργισθεὶς διότι εἶδε ματωμένους τὰς ἐλπίδας του, ἐπέστρεψε σήμερον εἰς Σιών-Χάουζ.

— Πιούσαμεν τῷ ὄντι νὰ γίνεταί περὶ τούτου λόγος.

— Πηγαίνετε εὐθὺς, σὰς παρακαλῶ, νὰ τὸν εὕρετε, καὶ νὰ τὸν εἰσάγετε νὰ ἐπανέλθῃ.

— Ὅθι δὲ γῆρας ἡ Μεγαλειότης σου τὰς ἀξιώσεις σου; — Ὅχι, ἐξέβηκα, μολόρδοι. Ὅθι τὸν ὑψώσω ὅπως εἰς τὸν θαυμὸν τοῦ πατρός του· δουκάτον θὰ ἔχῃ, ὅχι βασιλείαν.

— Τοῦ μὲν νὰ συμβουλευσῶ τὴν Μεγαλειότητά σου, εἶπεν ὁ λόρδος Ἀρονδελ, νὰ συλλογισθῇς καλὰ, πρὶν τὸν ὑψώσῃς εἰς ὅλας τὰς τιμὰς ταύτας.

— Εἶπα ἤδη, μολόρδοι, ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου ἔγεινεν. Πηγαίνετε, καὶ, σὰς τὸ ἐπαναλέγω, παρακαλέσατε τὸν λόρδον Δωδλεῦ νὰ ἐπανέλθῃ.

— Νὰ τὸν παρακαλέσωμεν! Ἡ Μεγαλειότης σου πρέπει νὰ διατάτῃς, ὅχι νὰ παρακαλῇς· ὁ σύζυγός σου δὲν εἶναι ὑπῆκόός σου; Ἐπιφρότισέ μας νὰ σοῦ τὸν φέρωμεν, κυρία μου, καὶ ἐντὸς δύο ὥρων ἢ ἤτοι εἰς τοὺς πόδας σου, ἀφοῦ τοιαύτη εἶναι ἡ θέλησίς σου.

— Ἡ θέλησίς μου εἶναι νὰ περιορισθῇτε νὰ τὸν προσκαλέσετε ἐπιμόνω; νὰ σὰς ἀκολουθήτῃ . . . Καὶ στοχαστῇτε ὅτι αὕτη εἶναι διαταγὴ τὴν ὁποίαν εἰς σὰς δίδω.

— Καὶ ἂν ἡ ἑξοχότης τοῦ ἀποποιηθῇ ἐπιμόνω;

— Τότε, ἐτραύλισεν ἡ βασίλισσα ἀναστενάζουσα καὶ σπογγίζουσα κρυφίως τὰ δάκρυα . . . τότε τοῦλάχιστον θὰ ἔχω ἀναπαυμένην τὴν συνειδήσιν μου ὅτι ἐξέπληρωσα τὸ χρέος μου.

— Ἡ προσταγὴ τῆς Μεγαλειότητός σου θὰ γείνη, εἶπεν ὁ Πεμπρόκ . . . Ἀλλ' ἡμεῖς εἰμεθα ἐλπίστῳ εἰς τὸν Πύργον, καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἐξέλθωμεν χωρὶς γραπτὴν τῆς Μεγαλειότητός σου ἄδειαν.

— Ἰδοὺ, λάβετε, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα ἀφοῦ ἔγραψεν ὀλίγας λέξεις.

— Οἱ φύλακες δὲν θὰ ὑπακούουν, ἂν δὲν προσυπογράψῃ καὶ ὁ δούξ.

— Καὶ πῶς! ἀνέκραξεν ἐρυσίωσκα ἡ Ἰωάννα, δὲν ἔμαι βασίλισσα; ἡ ἐξουσία μου ἐδῶ δένειναι πλήρως;

— Ἀλλοίμονον! ὅχι, μεγαλειότητά σου βασίλισσα, ἐνόσω ὁ δούξ ἐξαπατᾷ τὴν ὑψηλὴν του ἐξουσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν προσκατῶνται ἀκόμη ὑψηλότερα πρόνομα . . . Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ἀνγνωρίζουν μὲν εἰς τὴν Μεγαλειότητά σου τὸν τίτλον τῆς βασιλείας, ὡς βασιλεῖα των δὲ ἀληθῆ ἔχουν τὸν εὐτυχὲ Νορθουμπερλάνδ.

— Μὴ τὴν ἀλλήλειαν, μολόρδε, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν μοῦ τὸ εἰπῇς, εὐέλπον ἦτον νὰ μαντεύσω ὅτι εἰσαὶ ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρὸς τοῦ δουκός.

— Καθὼς καὶ τῆς Μεγαλειότητός σου ὁ πιστότερος ὑπῆχος. Μολκᾷ ταῦτα, κυρία μου, ἂν ἡ διαταγὴ τῆς Μεγαλειότητός σου γείνη δεκτὴ, θὰ ὁμολογήσω ὅτι κακῶς ἔκρινα τὸν δούκα.

— Καὶ ἐγὼ, μολόρδοι, ἂν δὲν γείνη δεκτὴ, ὅτι κακῶς σὰς ἔκρινα . . . ἔχετε εἰς τὴν διάθεσίν σας τὴν βασιλικὴν μου λέμβον· τῶρα διορίζω ἄνθρωπον νὰ σὰς συνοδεύσῃ.

Καὶ ἔνευσεν εἰς ἓνα τῶν κλητῶν νὰ τοὺς ἀκολουθήτῃ· ἐκείναι δὲ, προσκυνήσαντες ἐσχατικῶς, ἀνεχώρησαν.

Μόλις εὐρέθησαν μακρὰν τῆς παρουσίας της, ὁ ὑπερφάνειν τῆς γυναίκος. Ἡ φροντίς αὐτῆ εἶναι Περμπώκ εἶπεν·

— 'Πτομαίεσθε σίγαρουτιν ἥτις ἄλλως δὲν θὰ τελειώσῃ, εἰμὴ διὰ τῆς κατατροφῆς τοῦ πενθεροῦ καὶ τῆς ἐλθρονίσσεως τῆς νύμφης. Τότον καλὰ θὰ φουτῆτῃ τὸ πῦρ ὁ Σίμων Ρενάρ, ὥστε θὰ ᾤαι αὐδὺ νικτον πλέον νὰ σβεσθῇ.

Καθὼς τὸ εἶχε προῖδε ὁ κόμης, ἡ διαταγὴ τῆς βασιλίσσης δὲν ἔγινε δεκτὴ, καὶ οἱ δύο λόδοι ἐπανήλθον εἰς τὰ βασιλικά δώματα. Εὐρίσκειτο τότε ἡ Ἰωάννα μὲ τὴν πενθεράν της εἰς τὴν θωλοῦδον ἐκείνην συζήτησιν, τὴν ὁποίαν ἀνωτέρω ἀνέφελεμεν· ἀλλ' ἀπὸ ἡ δοῦκισσα τοῦ Νορθουμπερλάνδ ἀνελώρησεν, ἐπέτυχον τὴν ζητηθεῖσαν ἀφίκεταιν.

— Πῶς! μυλόρδοι, εἶπεν ὠχρίωτα ἡ Ἰωάννα· ἐπεστρέψατε ἤδη!

— Τὸ πᾶν συνέβη ὅπως τὸ ἐπερίμενα, ἀπεκρίθη ὁ Περμπώκ. Ὁ δοῦξ μόνος εἶναι κύριος ἐδῶ.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ βασιλίσσα, ἰδοὺ λοιπὸν ὁ σύζυγός μου μ' ἐγκαταλείπει, ὁ πενθερός μου με καταφρονεῖ, ἡ δὲ ἀγέρωχος σύζυγός του με μεταχειρίζεται ὡς παιδίον! . . . Σὺ, ζήτω συγχώρησιν, μυλόρδοι, δὲν με ἠπατήσατε, εἴτε πιστοὶ ὑπάρχετε. Ὡθ' ἔλαίαια ἀπὸ μανίαν συλλογίζομένη εἰς ποῖον βασιλὸν μ' ἐπέκεινεν . . . Ἐπειδὴ ὅμως με ἐκκαλεῖται βασιλίσσαν, βασιλίσσαν θὰ μ' εὕρουν ἐνὶ τῷ ἔχω τὴν ἐξουσίαν, θὰ τὴν μεταχειρισθῶ. Μυλόρδοι, παρεμβλητέ αὐριον εἰς τὸ συμβούλιον, τὴν ὥραν τῆς μεσημέρας· θὰ προσκαλέσω καὶ τὸν λόδοον Γουλιέλμν Δώδλεϋ, καὶ ἀλλοίμονον εἰς αὐτὸν ἂν κωρυεύσῃ εἰς τὴν πρόσλησίν μου!

— Ζήντε καλὰ, Μεγαλειότης, τὴν διαγωγὴν σου πρὸς τὸν δοῦκα . . . Κυκλοφορεῖ φήλη, χαριστάτη μου βασιλίσσα, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ προκατόχου σου Ἰδουάρδου δὲν ἦτον φυγικός . . . Ἄν ὁ Νορθουμπερλάνδ, ἀντὶ μέσου, εὕρῃ εἰς τὴν Μεγαλειότητά σου ἐμπόδιον, ἴτω; δὲν θὰ τὸν τύψῃ πολὺ τὸ συνειδὸς . . .

— Ἐμπιστευθετε εἰς τὴν φρόνησίν μου, μυλόρδοι . . . Αὐριον μὲν θάνατε τοὺς σκοποὺς μου . . . Ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν πλήρη ἀρρώστωσίν σας.

— Ἡ Μεγαλειότης σου δὲν ἡμπορεῖ νὰ θέσῃς ἄλλου καλῆτερον τὴν ἐμπιστοσύνην σου, ἀπεκρίθησαν οἱ δύο λόδοι.

Καὶ ἀνεχώρησαν, ἐπαναλαμβάνοντες τὰ αὐτά.

— Ὁ ἐρεθισμός της τῶρα ἐλαρυσώθη, εἶπεν ὁ Περμπώκ ἐξερχόμενος. Ἄν διαρκέσῃ ἔως αὐριον, τετέλεσται διὰ τὸν Νορθουμπερλάνδ.

— Ἡ γυνὴ μεταβάλλεται συνεχῶς,

καὶ ὁ πιστεύων εἰς αὐτὴν εἶναι μαρὸς, εἶπε, πλησιάζει πρὸς αὐτοὺς, ὁ Σίμων Ρενάρ, ἀπὸ ἡκουσε τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ κόμητος. Ὡς τόσον, λέγετέ μου τί ἐπράττει.

Ὁ Περμπώκ τοῦ διηγήθη τότε ὅλα τὰ περιστατικά τῆς συνομιλίας των μὲ τὴν Ἰωάνναν.

— Ὅλα πηγαίνουν καλὰ, ὅσον ἡδυνάμην νὰ τὸ ἐπιθυμῶ, ἀπεκρίθη ὁ Σίμων Ρενάρ. Εἶναι ἀνάγκη ὅμως ὁ πενθερός καὶ ἡ νύμφη νὰ ἔλθουν εἰς ῥῆξιν φανεράν· διότι ἄλλως, ὁ πονηρὸς δοῦξ θὰ εὕρῃ ταχέως τὰ μέσα νὰ καταπραῖνῃ τὴν πρὸς τὴν Ἰωάνναν

ἐδική μου.

Ὡς οὕτω συνδιαλεγόμενοι, ἐβήσαν ὑπὸ τὴν σκιὰν παλαιωτάτων δένδρων, εἰς τὸ βάθος μιᾶς τῶν αὐλῶν, ὅπου ἀπῆντησαν τὸν κύριον Νουάλ. Εκκεῖ, ὁ Σίμων Ρενάρ τοὺς ἐπληροφόρησε περὶ τῶν εἰδήσεων τὰς ὁποίας εἶχε λάβει, ἐναντίον ὧν τῶν προφυλάξεων τοῦ Νορθουμπερλάνδ εἰς τὸ νὰ μὴ φθάσῃ ἄλλοι ἐπιστολὴ ἢ ταχυδρόμος εἰς τὸν Πύργον· κατὰ τὰς εἰδήσεις ταύτας, τὸ κόμμα τῆς Μαρίας ἔγινετο περ' ἡμερῶν φαιδρώτερον· ἔπειτα, ἤρχισε νὰ ἐκθέτῃ κατελεπτῶς τὰ σχέδιά του· καὶ τελευταίον τοὺς ἐβεβαίωσεν ὅτι ταχέως ἐμελλε νὰ ἐκταχθῇ ἐπὶ νύμφης εἰς τὴν πρωτεύουσιν, ὅπου οἱ πρῶτοι, αὐτοῦ διέδιδαν δραστηρίως εἰς τὸν λόγον τὰ σπέρματα γενικῆς ἀναστατώσεως. Μετὰ ταῦτα, ἡκολούθησαν τὸν περίπατον αὐτῶν διὰ μέσου τῶν αὐλῶν.

Ὁ μακρὸν τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ὁ Περμπώκ, δακτυλοδείκτων τετράγωνον, σχηματίζονον ἀπὸ τέσσαρες γραμμὰς μεγάλων λίθων λευκῶν, τεθειμένων κατὰ σειράν, εἶπεν·

— Ἐδῶ ἀπέθικαν δύο βασιλίσσαι· ἐδῶ ἡγεύθησαν τὰ ἱερὴματα τῆς Ἄννης Βολένης καὶ τῆς Αἰκατερίνης Ὁσάρδ.

— Καὶ τρίτον ἄλλο θὰ ἐγερεθῇ ἐντὸς ὀλίγου, εἶπε μὲ στυγεράν φωνὴν ὁ Ρενάρ.

Ἐνῷ δὲ διέβαιναν πλησίον πυργίσκου, καλουμένου τότε Πύργου τοῦ Μαρτίου, ὅπου ἐφυλακίζοντο οἱ διὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα καταδικασθέντες, μετὰ ταῦτα δὲ ὀνομασθέντος Πύργου τῶν Κειμηλίων, διότι ἐφιλάττοντο ἐκεῖ τὰ κειμήλια τοῦ στέμματος, ὁ Ἄρονδελ εἶπεν·

— Εἰς τὸν Πύργον τοῦτον στενάζουν οἱ καθολικοὶ ἐπίσκοποι Γάρδινερ καὶ Βίννερ.

— Ἐντὸς ὀλίγου, ἐμυρμούρισεν ὁ Ρενάρ, θὰ στενάζουν οἱ εὐαγγελικοὶ ἐπίσκοποι Κράμμερ καὶ Ρίδλεϋ.

Ἀῖνης τότε, ἐφάνη ἡ βασιλίσσα, ἥτις, συνοδευμένη ἀπὸ τὴν λείδην Ἀστιγῆ καὶ πολλὰς ἄλλας κυρίες, καὶ περιτροφομένη ἀπὸ ἱκανοὺς ὀπλοφόρους, ἐμβῆκεν εἰς τὸ παρεκλήσιον τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Παρευθὺς, ὁ Σίμων Ρενάρ, νεύσας πρὸς τοὺς δύο κόμητας καὶ πρὸς τὸν Νουάλ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, διευθύνθη ὀπίσω τῆς βασιλίσσης.

— Καὶ πῶς! κύριε Ρενάρ, ἀνέκραξεν ὁ Περμπώκ, σὺ, ὁ τόσον αὐστηρὸς καθολικὸς, παρευρίσκεισαι εἰς τὰς τελετὰς τῆς εὐαγγελικῆς λατρείας! Δὲν ἀπελπίζομαι λοιπὸν περὶ τοῦ φωτισμοῦ σου . . .

Ὁ πρέσβυς, χαμογελῶν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ἐπῆγε καὶ ἐστάθη ὀπισθεν ἐνός τῶν κίωνων, ἐνῷ ἡ βασιλίσσα ἐπροχώρει πρὸς τὸ ἱερὸν βῆμα.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱεουργίας, ἡ Ἰωάννα ἤτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅταν ὁ πρέσβυς τῆς Ἰσπανίας ἐμφανίσθη ἐμπροσθέν της.

Ἀπὸ, δι' ἀξιοπρεπεστάτου κινήματος τῆς κεφαλῆς, ἀπεκρίθη εἰς τὰς θαλαίνας ὑποκλίσεις του, τὸν ἠρώτησε γενικῶς περὶ τῆς αἰτίας τῆς ἐμφανίσεώς του.

— Ἡδυνάμην νὰ ἐκλέξω καὶ χρόνον καὶ τόπον

καταλληλότερον εἰς τὸ νὰ ζητήσω παρὰ τῆς Μεγαλειότητός Σου ἀρκούν, ἀπεκρίθη μὲ τὸ γλυκὺ ἐλεῖνο καὶ ἐπαγωγικὸν ὕψος, τὸ σύνιενες εἰς αὐτὸν ὁσάκις τὸ ἐνόμιζεν ἀναγκαῖον· ἀλλ' ἡ διακοίνωσις τὴν ὁποῖαν ἔχω νὰ καθυποβάλω πρὸς Αὐτὴν εἰς αἰ κατεπεύγουσα, καὶ διὰ τοῦτο ἐτόλμισα νὰ παραβῶ, δι' αὐτὴν τὴν φορὰν, τοὺς νόμους τῆς ἐθιμοταξίας.

— Ἐξηγήσου, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ βασίλισσα.

Νεύσαντος δὲ ἐμφαντικῶς τοῦ Ρέναρ, ἀπεμάκρυνεν ὀλίγον τοὺς ὁπαδούς της. Τότε ἡ λέδη "Αστιγὺς ἤνυσ τὴν εὐκαιρίαν καὶ ἀπέστειλε τὸν ἀκόλουθον αὐτῆς πρὸς τὸν δούκα τοῦ Νορθουμπερλάνδ. Ἐπειδὴ ἦτον μακρὰν, δὲν ἤκουε τί ἐμελλε νὰ εἰπῇ ὁ πρέσβυς πρὸς τὴν βασίλισσαν, εἴλειπεν ὅμως προσεκτικῶς τὰ κινήματά των. Αἱ πρῶται λέξεις τοῦ Ρέναρ προσήλωσαν ὅλην τὴν προσοχὴν τῆς βασίλισσας· ἔπειτα, ἐδείξεν αἰφνιδίως φρίκην πολλήν· ἔπειτα, ἡ ταραχὴ της, καὶ ὅσον ἐλάλει, ἤρξετο τόσον, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι μόλις ἠδύνατο νὰ στηθῇ· καὶ ἡ λέδη Ἀστιγὺς παρετήρει εἰς τὰ βλέμματά της τὴν αὐτὴν ἐκφράσιν, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἰδεῖ καὶ ἐπὶ

τοῦ μυστηριώδους συμβάντος τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου. Ὄθεν συνέλαβε τὴν ἰδέαν ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ σχέσις μεταξὺ τοῦ συμβάντος ἐκεῖνου καὶ τῆς παρούσας συνεντεύξεως. Τῷ δὲ Σίμωνος Ρέναρ οἱ ταπεινοὶ καὶ εὐλαβεῖς τρόποι μετεβλήθησαν θαυμάσιον εἰς ὕψος ἐξουσιαστικὸν καὶ σχεδὸν ἀπειλητικόν.

Ἡ συνέντευξις ἐξηκολούθει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· ἡ νέα βασίλισσα ἐπαλλεν ὑπὸ τὴν ἀκαταμάχητον τοῦ πανούργου καὶ αὐθάδους τούτου διπλωμάτου ὑπεροχὴν, καθὼς ἡ ἄλλακος περιστρεφὰ ὑπὸ τοὺς σιδηροὺς ὄνυχας τοῦ ἀδυσωπῆτου γυπὸς, καὶ οἱ λόφοι συνωμοτοῦ ἀντήλλαξαν νεύματα εὐχαριστήσεως καὶ θριαμβίου, ὅταν αἰφνιδίως ἠνοίχθησαν μετὰ κρότου πολλοῦ αἱ θύραι τοῦ παρεκκλησίου, καὶ εἰσπετάθησαν εἰς τὸ μέσον, σπινθηροβολοῦντα· ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ γενικὸς ἐξαρχος τοῦ βασιλείου.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐμφάνισιν, ὁ Ρέναρ κατὰ πρῶτον ἐσγλανήθη· ἀλλ' ἀναλαβὼν ταχέως τὴν συνήθη ἀταραξίαν του, ἐσταύρωσε τὰς χεῖράς του εἰς τὸ στῆθος.

Ὁ Δοῖξ τοῦ Νορθουμπερλάνδ ἀπειλῶν τὸν Σίμωνα Ρέναρ ἐμπρὸς τῆς βασίλισσας.

Ὁ δὲ δούξ, ἀνίκανος ὦν νὰ χαλινώσῃ τὴν ἀγανάκτησίν του, ῥίπτων τὸν πῖλόν του κατὰ γῆς καὶ σύρων τὸ ξίφος, ἐκραύγασε·

— Κύριε Ρέναρ, εἶσαι προδότης!

— Προδότης πρὸς ποῖον, μυλόβδε; ἠρώτησεν ἀταράχως ὁ πρέσβυς.

— Πρὸς ἐμέ... πρὸς τὴν βασίλισσαν.

— Ἄν οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐξοχότητός Σου εἶναι ἐξ ἀνάγκης καὶ προδόται, τότε εἶμαι τὸ ὁμολογῶν· ἀλλὰ δὲν εἶμαι προδότης πρὸς τὴν Μεγαλειότητά της.

— Ψεύδῃσαι! Εἶσαι ὁ χειρότερος, ὁ κινδυνωδέστερος τῶν ἐχθρῶν της... καὶ, ἂν ἡ ἀγιότης τοῦ τόπου τούτου δὲν ἔθετε πρὸς ὦραν χαλινὸν εἰς τὴν ὀργάν μου, θάσ' ἐκδικούμην εὐθύς.

Ὁ Ρέναρ ἐμειδίξεν ὑπεροπτικῶς.

— Ἡ Ἐξοχότης Σου, εἶπε μὲ τόνον χλευαστικόν, ἐπιδραφεύεσαι ἀφθάνως τὰς ἀπειλάς, ἐνῷ γνωρίζεις ὅτι αἱ ἀπειλαὶ αὗται δὲν ἐλθεῖν εἰς παραμικρὴν κίνδυνον τὴν ζωὴν σου.

— Ἀνυπατάστατε! εἶπεν ὁ δούξ ραϊνόμενος, ἔβγαλε τὸ ξίφος σου καὶ ὑπερασπίσου.

εἰδεμὴ, τώρα εὐθὺς πίπτεις νεκρὸς εἰς τοὺς πόδας μου.

— Βάλε τὸ ξίφος σου εἰς τὴν θήκην, μυλόρδε. ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα ἐμβαῖσα εἰς τὸ μέσον. Λησμονεῖς ἐνώπιον τίνος εὐρίσκεσαι.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Νορθουμπερλάνδ, δὲν τὸ λησμονῶ· εἶμαι ἐνώπιον βασιλείσσης ἥτις εἰς ἐμὲ χρεωστῇ τὸ στέμμα τῆς . . . Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ὅστις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ θέσῃ τὸ στέμμα τοῦτο εἰς τὴν κεφαλὴν σου, ἡμπρεῖ, ἂν θέλῃ, καὶ νὰ το ἀφαιρέσῃ ! !

— Κρίνε τώρα ἡ Μεγαλειότης Σου ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἡμᾶς εἶναι προδότης, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Σίμων Ρένάρ.

— Ναι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, τώρα ἤξεῖρω τί νὰ στοχασθῶ περὶ τούτου . . . μυλόρδε, ἡκολούθησεν ἀποτελειομένη ἐξουσιαστικῶς πρὸς τὸν πενθερον τῆς, διατάττω τὴν Ἐξοχότητά Σου καὶ νὰ ἐξέλθῃς εὐθὺς ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο.

— Καὶ τί θὰ γείνη ἂν δὲν ὑπακούω;

— Ἡ Ἐξοχότης Σου θὰ προξὴς φρονίμως, ἂν δὲν μὲ φέρῃς εἰς δεινὴν τοιαύτην ἀνάγκην . . . ὑπάκουσε, ἡ ἀνάμενε τὰς συνεπειὰς τῆς ἀπειθείας σου.

— Καὶ ποῖαι λοιπὸν θὰ ᾔναι αἱ φοβεραὶ αὗται συνέπειαι;

— Ἡ ἄμεσος κράτησίς σου, εἶπεν ὁ κόμης Περμπρόκ, καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν, πῆν χεὶρά ἔχων ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του . . . Ναι, κυρία μου, ἂν ἡ Ἐξοχότης Του δὲν ὑπακούσῃ ἐλουσίως εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Μεγαλειότητός Σου, ἡμεῖς θὰ τὸν ἀναγκάσωμεν.

— Ἰωάννα, εἶπεν ὁ δούξ συνελθὼν αἰρνης εἰς ἑαυτὸν· σοῦ τὸ λέγω, καὶ πρόσεχε νὰ τὸ νοήσῃς. Ἀργότερα δὲν θὰ ᾔναι πλέον καιρὸς· εἴται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων οἵτινες θέλουσι τὸν ὀλεθρὸν σου.

— Ὄχι, κυρία μου, εἶπεν ὁ Ρένάρ, ὅσον τὸ ἕναν τῶν. Ἀπὸ τὸν ὀλεθρον αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία σου.

— Μητέ λέξιν πλέον μὴν εἰπῇτε περὶ τούτου ! εἶπεν ἐντὺνως ἡ βασιλίςσα. "Ἄν ᾔττε ἀληθῶς, ὅ,τι λέγετε, μυλόρδοι, πῶς εἰστε, πιστοὶ ὑπῆκοοι μου, ἀφήσατε ὅλας σας τὰς ἐριδας.

— Ποτέ ! ἐκράυχασεν ὁ Νορθουμπερλάνδ . . . Ὁ κύριος Ρένάρ ἀς ὑπερασπισθῇ !

— Μίαν ἀπειλὴν ἀκούει, μυλόρδε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, καὶ σὲ θέτω ὑπὸ κιάτησιν.

— Ὄ ! εἶπεν ὁ Σίμων Ρένάρ, οἱ ἀπειλούμενοι ἄνθρωποι ζοῦν περισσότερον τῶν ἄλλων . . . Παρεκκλῶ τὴν Μεγαλειότητά Σου ν' ἀφήσῃς πᾶσαν κατὰ τοῦτο ἐλευθερίαν εἰς τὴν Ἐξοχότητά Του.

— Εὐδουάρδε, Μεγαλειότης, ἠρώτησεν ὁ δούξ ἐμβαδὼν τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην του, νὰ μὲ ἀκροαθῇς μίαν στιγμὴν κατ' εἰρήην;

— Ὄχι τώρα, μυλόρδε. Αὐριοι, εἰς τὸ συμβούλιον, ὅ,τι ἀκούω ὅ,τι καὶ ἂν εἰπῇς . . . Καὶ σ' ἐξορκίζω, ἐν ὀνόματι τῆς πίστεως τὴν ὁποίαν μοῦ χρεωστῇς, νὰ παύσῃς πᾶσαν ἑως τότε ἐχθρικήν πράξιν· ἔγω τὸν ἱπποτικόν σου λόγον;

— Τὸν ἔχεις, ἀπεκρίθη, μετὰ διαταγμὸν τινα, ὁ δούξ.

— Καὶ τὸν ἐδικόν σου, κύριε Ρένάρ;

— Ἐπειδὴ ἡ Ἐξοχότης Του τὸν ἔδωκεν εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου, δὲν διατάζω καὶ ἐγὼ νὰ δώσω τὸν ἐδικόν μου, ἀγκαλὰ καὶ μὲ δυσπαρέσκεϊαν, δὲν τὸ κρύπτω.

— Μυλόρδε, εἶπεν ἡ βασιλίςσα πρὸς τὸν Νορθουμπερλάνδ· αὐριοι, δὲν θὰ λείψῃς ἀπὸ τὸ συμβούλιον;

— Ἄν ἡ Μεγαλειότης Σου τὸ ἐπιθυμῇ, ἔρχομαι ἀναμφιβόλως· καὶ μολταῦτα, ἐπειδὴ ἡ γνώμη μου ἀπαρέσκει κατὰ δυστυχίαν εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου, δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην τῆς παρουσίας μου.

— Νὰ ἔλθῃς, μυλόρδε, νὰ ἔλθῃς· αὕτη εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου, αὕτη εἶναι ἡ διαταγή μου.

— Καὶ δι' ἐμέ, κυρία μου, αἱ ἐπιθυμίαι τῆς Μεγαλειότητός Σου εἶναι διαταγαί.

— Ἀρεῖ . . . Κύριε Ρένάρ, ἀκολούθει με, ἔχω ἀνάγκην τοῦ βραχίονός σου μέχρι τῶν ὧματων μου. Ἐφ' ὃ δὲ ὁ πρός τοὺς ἡτοιμαζέτο ν' ἀκολουθήσῃ τὴν βασιλίςσαν, εἶδεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πῆλον τοῦ Νορθουμπερλάνδ ὅστις εἶχε μείνει κατὰ γῆς.

— Ἐξήχασες τὸν πῆλον σου, Ἐξοχότατε, εἶπε χαμογελῶν μετὰ φιλοφροσύνης καὶ χλευασμοῦ· ἐπρόσθεσε δὲ χαμηλῶς τὴν φωνήν, ἀλλ' ὅχι τόσον ὥστε νὰ μὴν ἀκούσεται.

— Εἴθε νὰ ᾔτον καὶ ἡ κεφαλὴ σου μέσα!

— Ἄ ! . . . ἀνέκραξεν ὁ δούξ φέρων τὴν χεῖρά του εἰς τὸ ξίφος . . . Πλὴν, ἔως αὐριοι, εἰσαι ἀπαραιστος.

Ὁ Σίμων Ρένάρ, ὡς καλὸς διπλωμάτης, ἐπιστολήθη ὅτι δὲν ἤκουσε, καὶ συνώδευσε θριαμβικῶς τὴν βασιλίςσαν.

Τὴν μεσημβρίαν λοιπὸν τῆς ἀκολουθοῦ ἡμέρας, συλλέθε τὸ συμβούλιον, προεδρευούσης τῆς βασιλείσσης· ἀλλ' αἱ ἐβλήταται τὴν νύκτα καταθρονοῦ καὶ εὐλόγηται ἐτροπολόγησαν τὸ ἀντικείμενον τῆς συνεδριάσεως, καὶ ᾔτον λόγος πρὸ πάντων νὰ ληρῶν ἀμέσως μέτρα ἐριστικὰ κατὰ τῶν ἀνταρτῶν.

Αὐτοῦ ἐλάβηθεν ἡ Ἰωάννα εἰς τὸν ὀρόνον, ὁ κόμης τοῦ Περμπρόκ ἀπεύθυνε πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον ὡς ἀκολουθῶς·

— Μὲ μεγάλην μου θλίψιν ἀναγκάζομαι νὰ καθυποβάλω εἰς γνώσιν τῆς Μεγαλειότητός Σου ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὁποίας μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ κύριος Εὐδουάρδος Ἀστιγξ, ἐπὶ κεφαλῇς τεσσάρων χιλιάδων ἀνδρῶν, ἐκτετεύχθη ὑπὲρ τῆς βασιλοπαιδὸς Μαρίας. Παρεκτὸς τούτου, ἐξ κούκταιται ὕψωσαν τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας. Ἡ Μεγαλειότης Σου ἐγνωρίζεις ἤδη ὅτι οἱ κόμητες τοῦ Σούσσεξ, τοῦ Βάλκ καὶ τοῦ Ὁξφόρδ, ὁ λόρδος Γουεντγῶρδ, ὁ κύριος Θωμάς Κορνουαλλῆς καὶ ὁ κύριος Ἐρρίκος Γερνιγῆμ ἐκίχονσαν εἰς ἀποστασίαν τοὺς χωρικοὺς τοῦ Σουρόλα καὶ τοῦ Νορρόλα. Τί συνέβη μετὰ ταῦτα; ὁ λόρδος Γουίνδσορ, ὁ κύριος Εὐδουάρδος Πηκχάμ, ὁ κύριος Ροβέρτος Δροντ καὶ ὁ κύριος Εὐδουάρδος Ἀστιγξ ἐπραξάν τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς χωρικοὺς τοῦ Βωκκινιασῆρ· ὁ κύριος Ἰωάννης Γουίλνχελμ καὶ ὁ κύριος Λεονάρδος Τσχυμπερλαῖν ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῇς τρομερᾶς ἀνταρσίας εἰς Ὁξφορδσαῖρ, ὁ κύριος Θωμάς Τρεῖσμ ἐπραξῆ τὸ αὐτὸ εἰς Νορθαμ-

πλωνσάρι· καί, τὴν ὥραν ταύτην, ὅλοι οἱ ῥηθέντες ἀντάρται στρατεύουν εἰς Φραυλιγγάμ-Καϊστλε, ὅπου εὐρίσκεται σήμερον ἡ λέδη Μαρία.

— Πρέπει, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, νὰ θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα, ὥστε νὰ καταστειλωμεν ταχέως τὴν ἀνταρσίαν· πρέπει, ἀνευ τῆς παρμικρᾶς ἀναβολῆς, νὰ κινήσωμεν στρατὸν κατὰ τῶν ἀνταρτῶν.

— Καὶ εἰς ποῖον στοχάζεσαι ἡ Μεγαλειότης Σου νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἀρχηγίαν; ἤρώτησεν ὁ κόμης τοῦ Περμπρόκ.

— Εἰς ἐκείνον ὅστις, νομίζω, ἔχει περισσότερον εἰς τοῦτο δικαίωμα, ἀπεκρίθη ἡ βασίλισσα· εἰς τὸν πατέρα μου, τὸν δούκα τοῦ Σουφόλκ.

— Ἡ γνώμη μου, εἶπεν ὁ κόμης τοῦ Ἄρονδελ, νὰ ἐκλεχθῇ καλῆτερα ὁ δούξ τοῦ Νορθουμπερλάνδ. Παντὸς ὅπου ὁ δούξ ἔφερε τὰ ὅπλα μας, τὰ ἀνέδειξε νικηφόρα. Ἡ ἀνάμνησις τῆς καταστροφῆς τῶν ἀνταρτῶν τοῦ Δωσσινδαίλ θὰ ᾔνοι ἰσχυρὰ ὑπὲρ αὐτοῦ σύμμαχος. Νικήσας ἄπαξ εἰς Νορθόλκ, τόσον φοβερὸν κατέστησε τ' ὄνομα του, ὥστε πάντες δὲν θὰ τολμήσῃ ν' ἀντιταχθῇ κατ' αὐτοῦ. Ναι, ἡ Ἐξοχότης Του ἔχει τὰ προφανέστερα ἐπὶ τῆς ἀρχηγίας ταύτης δικαίωματα. Ἐπειτα, εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναφέρω ὅτι, καθ' ὅλους τοὺς λόγους, ὁ Νορθουμπερλάνδ διακρίνεται ὡς ὁ ἐξοχότερος πολεμικὸς ἀνὴρ τοῦ βασιλείου, καὶ ὅτι, παρὰ τὴν στρατηγικὴν ἀνδρείαν καὶ ἱκανότητα, ἡ Ἐξοχότης Του εἶναι παντὸς ἄλλου ὑπέρτερος καὶ κατὰ τὴν διπλωματικὴν ἐμπειρίαν;

— Ψηφίζω ὑπὲρ τοῦ Νορθουμπερλάνδ, εἶπεν ὁ Σεσίλ.

— Καὶ ἐγὼ ὁμοίως, ἐπρόσθεσεν ὁ Ὀντιγκτων.

— Παμφηφεῖ, παμφηφεῖ, ἀνέκραξαν πανταχόθεν.

— Αὐοῦεις; εἶπεν ἡ Ἰωάννα πρὸς τὸν δούκα. Ἡ Ἐξοχότης Σου τί λέγεις; δέχεσαι;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ἀνυπομόνως ὁ δούξ. Εἶμαι πρόθυμος νὰ γύσω καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ αἵματος μου ῥανίδα ὑπὲρ τῆς Μεγαλειότητός Σου, ἀλλ' ἐννοῶ τὸν σκοπὸν τῶν ὑποῦλων τούτων λόρδων, καὶ δὲν ἀπατώμαι· μόνον σκοπὸν ἔχουν νὰ μὲ ἀπομακρύνουν ἀπὸ πλυσίων σου. Τὸ καλῆτερον εἶναι γὰρ διορισθῇ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ ὁ δούξ τοῦ Σουφόλκ, καὶ εἰς ἐμὲ νὰ μείνῃ ἡ ἀρχηγία τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου.

— Ἐπίμενε, εἶπεν ὁ ῥενάρ εἰς τὸ αὐτίον τῆς βασίλισσας· ἡ Μεγαλειότης Σου ἔχεις διπλοῦν εἰς τοῦτο συμφέρον. Ἡ Μαρία θὰ νικηθῇ, καὶ ἡ Μεγαλειότης Σου θ' ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ δουκός. Ἄν ὁ δούξ τοῦ Σουφόλκ ἀναχωρήσῃ, καὶ ὁ δούξ τοῦ Νορθουμπερλάνδ μείνῃ ἀπόλυτος κύριος τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου, δὲν θὰ ᾔται ποτὲ ἀληθινὴ βασίλισσα.

— Ἐχεις δίκαιον, κύριε Μυλόρδε, ἡκολούθησε σραφεῖσα πρὸς τὸν δούκα, παραδέχομαι ὀριστικῶς τὴν γνώμην τοῦ συμβουλίου, τὸ ὅποιον καλῆτερον ἐλλογὴν δὲν ἠδύνατο βέβαια νὰ κάμῃ, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὰς ἐπιθυμίας του καὶ μὲ τὰς ἐδικὰς μου.

(Φυλλάδιον 44. Τομ. Β')

— Ἀλλ' ἡ Μεγαλειότης Σου ἐπρότεινε πρῶτον τὸν δούκα τοῦ Σουφόλκ.

— Ναι, πλὴν ἐσκέφθην μετὰ ταῦτα καλῆτερα· καὶ, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός μου ἐνόμισε πρέπον νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ κατὰ τὴν κρίσιν μου τὴν περίστασιν, ἀπεφάσισα νὰ ζητήσω ἀλλοῦ τὸ ὅποιον μοῦ ἤρνηθη στήριγμα. Ἡ Ἐξοχότης Σου λοιπὸν πρέπει νὰ παραδώσῃ τὰ κλειδιά τοῦ Πύργου εἰς τὸν δούκα τοῦ Σουφόλκ.

— Μὲ συγχωρεῖς, Μεγαλειότης

— Δὲν δέχομαι κάμμιαν πρόφασιν· δὲν θ' ἀφήσω ποτὲ νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ ὁ πατήρ μου, καὶ ἀπαυτῶ νὰ δεχθῇς.

— Ἄν, τῶνόντι, ἐπιμένῃς, Μεγαλειότης, εἰς τὴν διαταγὴν, θὰ δεχθῶ ἐξ ἀνάγκης· ἀλλὰ, κύριε μου, λάβε, παρακαλῶ, ὑπ' ὅψιν ὅλον τὸ ἀπερίσκεπτον τῆς πράξεως

— Τὸ συμβούλιον, εἶπεν ὁ λόρδος Ἄρονδελ, περριμένει ἀνυπομόνως τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐξοχότητός Σου.

— Τὴν ἀπόφασίν μου Πολὺ καλὰ! ἰδοὺ ποῖα εἶναι. Ἐπειδὴ ὅλοι τὸ θέλετε, ἀναχωρῶ· καὶ δὲν διστάζω ποσῶς, μυλόρδοι, περὶ τῆς ἀφροσύσεώς σας πρὸς τὴν βασίλισσαν, τῆς ὁποίας τὴν σωτηρίαν ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν τιμὴν σας.

— Ἐχάθη! ἐμουρμούρισεν ὁ Σίμων ῥενάρ εἰς τὸ αὐτίον τοῦ Νουάλ, τρίβων περιχαρῶς τὰς χεῖράς του.

— Τὸ δίπλωμα τῆς Ἐξοχότητός Σου θὰ ὑπογραφῇ ἐπ' αὐτῆς τῆς συνεδριάσεως, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, καὶ ἐπιμόνως σὲ παρακαλῶ νὰ μεταχειρισθῇς τὴν μεγαλητέραν ταχύτητα.

— Ἀπόψε μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ δούξ, οἱ ἐπιτελεῖς μου ἔρχονται νὰ μ' εὗρουν εἰς Δούραμ-Χάουζ· θὰ φροντίσω δὲ ὥστε τὰ πολεμειφόδια καὶ τὸ πυροβολικὸν ν' ἀναχωρήσουν πρὸ τῆς ἡμέρας.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς σιωπῆς, διαρκούσης τῆς ὁποίας τὰ μέλη ὅλα τοῦ ἰδιαιτέρου συμβουλίου ἤρχοντο διαδοχικῶς καὶ ὑπέγραψαν τὸ δίπλωμα τοῦ ἀρχιστρατήγου, ὁ κόμης τοῦ Περμπρόκ, ἐγγχειρίζων αὐτὸ πρὸς τὸν δούκα, εἶπεν·

— Ἰδοὺ τὸ δίπλωμα τῆς Ἐξοχότητός Σου, ἐσφραγισμένον μὲ τὴν μεγάλην σφραγίδα τοῦ Κράτους.

— Εἶναι θανάτου ἀπόφασιν κατ' αὐτοῦ, εἶπεν ὁ ῥενάρ πρὸς τὸν Νουάλ.

Ὁ δούξ τότε ἐσκηώθη, καὶ, μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν, ἐλάλησεν ὡς ἐξῆς·

« Συγχωρημένον εἰς ἐμὲ δὲν εἶναι ν' ἀντισταθῶ εἰς τὰς ἡνωμένας εὐχὰς τῆς βασίλισσας καὶ τοῦ συμβουλίου τῆς. Ὅσον ἂν ᾔται σοβαρὴ αἰ ὑποψία μου περὶ τῶν πιθανῶν, κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, ἀποτελεσμάτων ὀλεθρίων τινῶν ἐπιβρόων, εἶναι καὶ περιστάσεις καθ' ὅς ἡ φωνὴ τῆς τιμῆς πρέπει νὰ καταπνίξῃ τὴν φωνὴν τῆς φρονήσεως. Ἐπειτα, ὁ δυσπιστῶν πολὺ κατὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων, δυσπιστεῖ πολὺ καὶ κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του, καὶ κατὰ τῆς θείας αὐτῆς Προνοίας. Ἐλπίζω δὲ ὅτι τὸ αὐτὸ αἰσθημα τῆς τιμῆς, τὸ ὅποιον μὲ παρακινεῖ νὰ σπεύσω ἐξωτερικῶς κατὰ

τῶν φανερῶν ἐχθρῶν μας, θὰ μὲ προστατεύσῃ καὶ ἐσωτερικῶς κατὰ τῶν κρυφίων μου ἐχθρῶν. Καὶ σκεφθῆτε καλῶς, μυλόρδοι, ὅτι ἡ κατ' ἐμοῦ ἐπιβουλὴ θὰ ἐκταθῇ καὶ μέχρι τῆς βασιλείσσης αὐτῆς, καὶ ὅτι ἡ βασιλίςσα ἐδέχθη τοὺς δοκούς σας. Σκεφθῆτε περιπλέον ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς βασιλείσσης εἶναι ὑπόθεσις τοῦ Θεοῦ, διότι ἡ διατήρησις τῆς ἀγίας μας θρησκευτικῆς μεταρρυθμίσεως συνδέεται μὲ τὴν διατήρησιν τῆς ὑπερτάτης ἐξουσίας τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος. Σκεφθῆτε τέλος πάντων ὅτι ἐπομένως ἡ προδοσίᾳ σας, καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἀνθρώπων ἀν ἀποφύγῃ, δὲν θ' ἀποφύγῃ ποσῶς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Ὑψίστου.»

— Αἱ ὑποφίαι τῆς Ἐξοχότητός Σου εἶναι ἀδικοί, εἶπε διαμαρτυρούμενος ὁ κόμης Ἄρονδελ.

— Δὲν λέγω τίποτε πλέον περὶ τούτου, ἀπεκρίθη ὁ Νορθουμπερλάνδ, εἰμὴ μόνον ὅτι, εἰς θυελλώδεις τοιοῦτους καιροὺς, ἤθελα νὰ ἐβλεπα εἰς ὅλους σας μεγάλῃν εὐθύτητα καρδίας, μεγάλῃν σταθερότητα ἀρχῶν, καὶ ἄρνησιν πάσης δυσμενείας, παντὸς φθόνου, παντὸς προσωπικοῦ συμφέροντος.

— Τοιαῦται εἶναι, μὴ ἀμφιβάλλῃς, αἱ διαθέσεις ὧν ἡμῶν, εἶπεν ὁ Σείιλ.

— Παρακαλῶ τὸν Θεὸν ὡς νὰ ᾔναι ! ἀπεκρίθη ὁ Νορθουμπερλάνδ.

— Καὶ ἡμεῖς παρακαλοῦμεν, εἶπεν ὁ Πεμπρὼκ πρὸς τὸν Ρένάρ, ποτὲ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ὁ ἀλαζών !

— Σουφὸλκ, ἐπανελάθεν ὁ δούξ, σοὺ παραδίδω τὴν φρουρὰν τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου, καὶ σὲ προσκαλῶ νὰ φυλάττῃς καλὰ, ἀν θέλῃς νὰ διατηρηθῇ τὸ στέμμα εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς θυγατρὸς σου . . . Τώρα, κυρία μου, ἐπρόσθεσεν ὑπερηφάνως, ἀποχαιρετῶ τὴν Μεγαλειότητά Σου.

— Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὰ ὄπλα σου ! ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα μὲ ὄχι ὀλιγωτέραν ὑπερηφάνειαν.

— Ὡρα καλὴ, μυλόρδε, εἶπεν ὁ κόμης Ἄρονδελ. Λυποῦμαι πολὺ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ συστρατεύσω μὲ τὴν Ἐξοχότητά Σου. Εὐχαρίστως θὰ ἐξέβητα τὴν ζωὴν μου εἰς κίνδυνον, ὑπερασπιζόμενος τὴν ζωὴν σου.

— Ἰούδα ! ἐμουρμούρισεν εἰς ἀπάντησιν ὁ δούξ.

Διαλυθείσης τῆς συνεδριάσεως, ἡ βασιλίςσα ἐξῆλθε· τὴν ἠκολούθησαν δὲ ὁ πατὴρ τῆς, οἱ δύο πρέσβεις καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν συνωμοτῶν.

— Ἄς συγχαρῶμεν ἀλλήλους, εἶπεν ὁ Πεμπρὼκ πρὸς τὸν Ρένάρ. Ἰδοὺ, ἀπηλλάχθημεν ἀπὸ τὸν Νορθουμπερλάνδ· τὸν δὲ Σουφὸλκ εὐκόλως τὸν καταφέρομεν.

— Πρὸ τῆς αὐρινῆς ἐσπέρας, ἡ βασιλοπούις Μαρία ἀναγορεύεται βασιλίςσα εἰς Λονδίνον, ἀπεκρίθη ὁ Σίμων Ρένάρ.

Ἐνῷ ἐλέγοντο ταῦτα, ὁ δούξ τοῦ Νορθουμπερλάνδ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν μαρκήσιον Νορθάμπτων, τὸν λόρδον Γρέϋ καὶ διαφόρους ἄλλους λόρδους, ἐμβαινεν εἰς τὴν λέμβον του καὶ ἐφθανεν εἰς τὸ παλάτιον αὐτοῦ Δούραμ-Χάουζ.

Τὸ ἐσπέρας, ἐπεθεώρησε τὸν στρατὸν του, καὶ ἡτοιμάσθη κατὰ πάντα διὰ τὴν ἐκστρατείαν.

Τὴν ἐπαύριον, διερχόμενος ἀπὸ πρῶτας τὸ Σε-

ρεδίτε ἐπὶ κεφαλῇς τῆς κρατευούσης μοίρας, διέσχιζε τὰ κύματα τῶν περιέργων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐβασίλευε πάντοτε κατηφὴς καὶ ἀπειλητικὴ σιωπὴ. Ὅθεν, στραφεὶς περίλυπος πρὸς τὸν ἱππεύοντα πλησίον του λόρδον Γρέϋ, εἶπεν·

— Ὁ λαὸς ἐπιστρωρεύεται νὰ μᾶς ἰδῇ διαβαίνοντας, ἀλλὰ κάνεις δὲν μᾶς ἐπεύχεται κατευόδιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Α'.

Ἡ βραχεῖα καὶ πυλυτάραχος τῆς δυστυχοῦς Ἰωάννας βασιλεία ἐπληρίαζεν εἰς τὸ τέλος τῆς. Ταχυδρόμος δὲν ἤρχετο, χωρὶς νὰ φέρῃ τὴν εἰδησιν ἀπείρων συναινέσεων ἐκ μέρους ἐπαρχιῶν καὶ δήμων εἰς τὰς ἀξιώσεις τῆς βασιλοπούιδος Μαρίας, ἥτις εὐρίσκετο ἤδη ἐπὶ κεφαλῇς τριάκοντα χιλιάδων ἀνδρῶν, στρατοῦ, κατὰ τὰ δύο τρίτα τουλάχιστον, δυνατωτέρου τοῦ στρατοῦ τοῦ Νορθουμπερλάνδ. Πρόσθετε ὅτι καὶ ἡ πρωτεύουσα αὐτῇ ἐστασίαζε· καθ' ἡμέραν ἐπιστρωρεύοντο ἀνθρωποὶ πολλοὶ εἰς Σμιθφειλδ, καὶ, ἀρχηγὸν ἔχοντες τὸν γυνωστὸν νέον Γιλβέρτ, ἐπροχώρουν μέχρι τῶν πυλῶν τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου, προσκαλοῦντες τὴν φρουρὰν, ἐν ὀνόματι τῆς βασιλείσσης Μαρίας, ν' ἀφήσῃ εἰς αὐτοὺς ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον. Ἀποκρουόμενοι εὐκόλως, ἐπανήρχοντο καὶ πάλιν τὴν ἐπαύριον, καὶ φόβος ἦτον πολὺς μήπως ἀπεφάσιζαν νὰ ἐπιχειρήσουν τακτικὴν ἐφοδον.

Εἰς δὲ τὸν Νορθουμπερλάνδ τὸ ἰδιαιτέρον συμβούλιον εἶχεν, ἐπιτήδης, ἐπιβάλει σχέδιον ἐκστρατείας ἀναγκάζον αὐτὸν νὰ προδῇ μὲ πολλὴν βραδύτητα. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ πράξῃ ἄλλως, διότι ἐγνώριζεν ὅτι οἱ πολυάριθμοι ἐχθροὶ του, ὀλίγον ἀν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ σχέδιον τοῦτο, δὲν θὰ ἔλειπαν ν' ἀποδώσουν εἰς ἔλλειψιν αὐτοῦ καὶ τὰς μικροτέρας του ἀποτυχίας. Σπανία ἦτον ἡ ἀνδρεία τοῦ δουκὸς· ἀλλὰ δὲν ἐνόει, φαίνεται, ὅσον ἔπρεπεν ὅτι, εἰς περιστάσεις τινάς, ἡ τόλμη γίνεται φρόνησις, καὶ ὅτι, εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας ἢ ποτὲ, πρέπει νὰ παῖξῃ κάνεις τὸ ὅλον διὰ τὸ ὅλον. Ὅθεν καὶ δὲν ἐδράδυνε νὰ αἰσθανθῇ σκληρῶς τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀρχαίας γαλλικῆς παροιμίας· Qui remet compromet (ἀναβολὴ, καταστροφή), καὶ μετέβαινεν ἀπὸ τὸ κακὸν εἰς τὸ χειρότερον.

Τέλος πάντων, συμβάν καταστρεπτικόν, ἀποδειλιάσαν τοὺς ἐδικούς του, ἐνεθάρρυνε μεγάλως τὰς ἐλπίδας τῶν ὁπαδῶν τῆς Μαρίας. Ἐξ πλοῖα, προμηθευμένα καλῶς μὲ στρατὸν καὶ πολεμιφόδια, ἐφύλατταν ἐμπροσθεν τοῦ Γιαρμάουθ, ὥστε νὰ ἐμποδίσουν, χρείας ταχυοῦσης, τὴν διὰ θαλάσσης φυγὴν τῆς βασιλοπούιδος. Ὁ στρατολογὼν ὑπὲρ αὐτῆς εἰς τὰ περίχωρα ἐκεῖνα κύριος Ἑρρίκος Γερνιγγάμ, συνδιαλεχθεὶς μετὰ τῶν πλαιάρχων, τοὺς ἔπεισε νὰ κηρυχθοῦν ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὅταν ἡ εἰδησις τῆς λειποταξίας ταύτης ἐφθασεν εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου, οἱ θερμότεροι τῶν ὁπαδῶν τῆς Ἰωάννας ἀπηλπίσθησαν καὶ ἀπεφάσιζαν

νά μεταβούν εἰς τὸν ἐχθρόν. Ὁ δούξ τοῦ Σουφὸλκ, ἀδελφονῶν, ἔγραψε πρὸς τὸν λόρδον Γουλιφὸρδ Δώδ-
λεῦ, προτρέπων αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ· ὁ δὲ Δώδλεῦ
ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ ταχέως εἰς τὴν πρόσκλησιν
ταύτην, δείξας ὅτι ἐντρέπετο διὰ τὸ προσητερινὸν
πείσμα του.

Ἡ Ἰωάννα τὸν ὑπεδέχθη μὲ πολλὴν φιλοφρο-
σύνην καὶ ἀγάπην, καὶ καταπολλὰ κατανυκτικῇ ἦτον
ἡ πρώτη των συνέντευξις, γενομένη ἐμπροσθεν
τοῦ δουκὸς τοῦ Σουφὸλκ, τῆς δουκίσσης τοῦ Νορ-
θουμπερλάνδ καὶ τῆς λέδης Ἀστιγξ. Ὁ λόρδος
Γουλιφὸρδ ἔπασσε μὲ πολλὴν συγκίνησιν εἰς τοὺς πόδας
τῆς, ζιτῶν ἀπειράκις συγγνώμην διὰ τὴν ἀπερί-
σκεπτον καὶ ὄχι τὸσον γενναίαν διαγωγὴν του,
καὶ μετανῶν πικρῶς διότι εἰς ὥραν κινδύνου τὴν
ἐγκατέλειπε.

— Νὰ σ' ἐπιπλήξω δὲν θέλω, φίλτατε Δώδλεῦ,
ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα . . . καὶ ὡστόσο, καὶ ὡστό-
σον δὲν σοῦ τὸ κρύπτω, ἡ ἀπουσία σου ἐπροξένησεν
εἰς ἐμὲ περισσοτέραν θλίψιν παρ' ὅ,τι λυπηρότερον
ἡσθάνθην κατὰ τὰς δεινὰς ταύτας ἡμέρας . . .
Τὸ στέμμα μου, τὸ ἤξευρες καλὰ, ἦτον καὶ ἐδι-
κόν σου . . . Πλὴν, ἀλλοίμονον! τώρα, φοβοῦμαι
ὅτι τὸ ἔχασα τὸ στέμμα αὐτὸ, τὸ ὅποιον δι' ἐμὲ
μὲν ἦτον κρόταλον χωρὶς ἀξίαν, διὰ σέ δὲ κειμή-
λιον ἀνεκτίμητον.

— ὦ! μὴ λέγῃς τοῦτο, βασίλισσά μου. Τὰ
πράγματα δὲν εἶναι τὸσον ἀπηλπισμένα καθὼς
φαντάζεσαι . . . Ἐπιστολάς ἔχω τοῦ πατρός μου,
πλήρεις θάρρους καὶ ἐλπίδος. Διὰ τῆς τελευταίας
του μάλιστα ἀναγγέλλει ὅτι ἐσκόπευεν αὖριον νὰ
συγκροτήσῃ μάχην· καὶ ὁ πρεσβὴς ταχυδρόμος
θὰ μᾶς φέρῃ βέβαια τὴν νίκην του.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, ἀγαπητέ μου λόρδε!
ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω τόσας ἐλπίδας. Ἔστειλα δια-
ταγὴν εἰς τοὺς δημάρχους τῶν διαφόρων κομη-
τείων νὰ στρατολογήσουν, καὶ ἐπροσκάλεσα ἐδῶ,
δι' αὖριον, τὸν λόρδον δήμαρχον καὶ τὰς κυριω-
τέρας ἀρχὰς τῆς πρωτεύουσας, ὥστε νὰ σκεφθῶμεν
ὅλοι ὁμοῦ περὶ τοῦ πρακτέου εἰς τοιαύτας δυσχε-
ρεῖς περιστάσεις.

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ δούξ τοῦ Σουφὸλκ, εἶναι
χρέος μου νὰ μὴ σέ ἀφήσω εἰς ἀγνοίαν ὅτι ἔλαθα
ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ ἰξοχότητα, τὸν δούκα τοῦ Νορ-
θουμπερλάνδ, ἐπιστολὴν πολὺ διαφέρουσαν τῶν
ἄλλων ἀναφέρει ὁ λόρδος Γουλιφὸρδ. Ὁ δούξ φαίνεται
πολὺ ἀβέβαιος· ἡ λειποταξία ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν
κατέστεινε ἀραιότερας τὰς φάλαγγας τοῦ στρατοῦ
του, καὶ, ἂν δὲν λάσῃ ἐπικουρίαν, τὴν ὁποίαν ἐπι-
μόνως καὶ ταχέως ζητεῖ, ἀδυνατεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς
χεῖρας μὲ τὸν ἐχθρόν.

— Ἰδοῦ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, κἀκίσται ἀγγελίαι,
μυλόρδε! ἀνέκραξε θλιβερῶς ἡ Ἰωάννα.

— Δὲν ἔχομεν λοιπὸν κανένα νὰ τοῦ στελῶ-
μεν; ἠρώτησεν ὁ λόρδος Γουλιφὸρδ Δώδλεῦ. Ἄν
ᾤται ἀνάγκη ἀρχηγοῦ, ἐγὼ εἶμαι ἑτοιμος.

— Ὁ δούξ ἔλαβεν ἤδη ὅλους τοὺς σωματοφύ-
λακας, ἀπεκρίθη ὁ Σουφὸλκ· δὲν ἡμποροῦμεν πλέον
ν' ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὴν φρουράν τοῦ Πύργου οὔτε
ἓνα μόνον ἄνδρα. Ἡ πόλις τοῦ Λονδίνου εἶναι σχεδὸν

εἰς ἐπανάστασιν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, τὸ
φρούριον ἡμπορεῖ νὰ πολιορκηθῇ ἀπὸ τὸν ὄχλον,
κηρυχθέντα ὑπὲρ τῆς Μαρίας. Ἄν ἀπομακρύνωμεν
τοὺς ὀλίγους μέινοντας πιστοὺς στρατιώτας, πῶς
νὰ κρατήσωμεν εἰς συστολὴν τοὺς στασιάζοντας;

— Μυλόρδε, εἶπεν ἡ δούκισσα τοῦ Νορθουμ-
περλάνδ πρὸς τὸν Σουφὸλκ, δὲν ἐδειξες τὴν ἀπαι-
τουμένην ἐνέργειαν ἀπέναντι τοῦ ἰδιαιτέρου συμ-
βούλιου. Τὸ συμβούλιον τοῦτο σὲ κατέβαλεν ἤδη,
καὶ, ἐντὸς ὀλίγου, ἡ δύναμις αὐτοῦ θ' ἀπορροφήσῃ
τὴν δύναμίν σου . . . καὶ ἡ Μεγαλειότης Τῆς
ἀκόμη ἔδωκε πολλὴν προσοχὴν εἰς τὰς ἐπιβουλὰς
τοῦ Σίμωνος Ρενάρ συμβουλᾶς.

— Ἀπὸ τὸν Σίμωνα Ρενάρ καλὰς πάντοτε
συμβουλᾶς ἔλαθα, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ἀπατάσαι, βασίλισσά μου, ἀπεκρίθη ὁ Δώδ-
λεῦ. Ὁ Ρενάρ συνωμοτεῖ κατὰ τοῦ θρόνου σου,
κατὰ τῆς ζωῆς σου.

— Εἶναι ἀληθέστατον κατὰ δυστυχίαν, εἶπεν
ὁ Σουφὸλκ. Ἀνεκάλυψα πολλὰς τῶν συγερῶν ρα-
διουργιῶν του.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, ἂν μοῦ ἀποδειχτα
τὴν προδοσίαν του, ἡ τελευταία πράξις τῆς ἐξου-
σίας μου ὅλ' ᾤναι ἡ κατ' αὐτοῦ ἐκδίκησις!

— Ἡμποροῦμεν νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὴν
φρουράν; ἠρώτησεν ὁ Γουλιφὸρδ.

— Ἡ φρουρά εἶναι ἀμφίβοπτης, ἀπεκρίθη ὁ Σου-
φὸλκ· καὶ, ἂν δὲν πράξωμέν τι ὥστε νὰ ἐπανορθώ-
σωμεν τὸ ἡθικόν τῆς, φοβοῦμαι μήπως κηρυχθῇ
ὑπὲρ τῆς Μαρίας.

— Καὶ τὸ ἰδιαιτέρον συμβούλιον;

— Ἐνασχολεῖται δραστηρίως, ἐν τῷ σκότει,
περὶ τῆς ἐξοντώσεως ἡμῶν καὶ περὶ τῆς ἰδίας
του σωτηρίας.

— Ἰωάννα, εἶπεν ὁ λόρδος Γουλιφὸρδ Δώδλεῦ,
δὲν θέλω ν' ἀπολογηθῶ· ἀλλ' ὅποιονδήποτε μέσον
μοῦ παρουσιασθῇ πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν σφαλμάτων
μου, θὰ τὸ μεταχειρισθῶ ἀδιστακτικῶς. Τώρα πρὸ
πάντων πρέπει νὰ δειξώμεν εὐτολμίαν καὶ ἀπό-
φασιν. Πρέπει νὰ φοβηθῶμεν περισσότερο τὸ
ἰδιαιτέρον συμβούλιον παρὰ τὴν Μαρίαν καὶ τὸν
στρατὸν τῆς. Ἐνόςφ εἶσαι κυρία τοῦ Πύργου τοῦ
Λονδίνου, θὰ ᾤται κυρία τοῦ Λονδίνου καὶ βασί-
λισσα τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ δούξ, ὁ πα-
τήρ μου, ἐγκαταλειφθῇ ἀπὸ τὴν τύχην τῶν
ὅπλων . . . Δός μου ἐγγράφως τὴν ἀδειαν νὰ
συλλάβω ἀμέσως ὅλα τὰ ἐπικίνδυνα μέλη τοῦ
ἰδιαιτέρου συμβουλίου μετὰ τῶν δύο πρέσβων
Ρενάρ καὶ Νουάλ.

— Μυλόρδοι! . . . ἀνέκραξεν ἡ βασίλισσα ἐν-
τρομος.

— Πίστευσε, βασίλισσά μου, ὅτι τοῦτο εἶναι
τὸ μόνον μέσον τῆς σωτηρίας μας. Ἡ τολμηρὰ
αὕτη πράξις θὰ τοὺς κεραυνώσῃ, καὶ θὰ τοὺς ἀναγ-
κᾷ νὰ ὁμολογήσουν τοὺς ἀληθινούς των σκοπούς·
καὶ, ἂν ᾤται ἐχθροὶ σου, καθὼς παρῶς δὲν ἀμρι-
βάλλω, τότε θὰ τοὺς ἔχῃς εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

— Ναι! ναι! ἔχεις δίκαιον . . . Ὅλ' αὐτὸ
δώσω, μάλιστα, τὴν ἀδειαν. Τούλάχιστον, οὕτως
ἢ ἄλλως, τελειόγομεν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ εἰς τῶν κλητῆρων ἀνήγγειλε τὸν Ρέναρ, τὸν Ἀρονδεὶλ καὶ τὸν Πεμπρῶκ.

— Ἐγκαίρως ἔρχεσαι, κύριε Ρέναρ, εἶπεν ὁ Γουλιφόρδ χαιρετῶν αὐτὸν ὑπερφηφάνως· τῶρα δὲ ἤθελα νὰ στείλω νὰ σὲ ζητήσω.

— Χαίρω τῇ ἀληθείᾳ, ἀπεκρίθη, κύπτων ψυχρῶς τὴν κεφαλὴν, ὁ πρέσβυς, ὅτι ἀπῆλλαξα ἀπὸ τοιοῦτον κόπον τὴν ἔξοχότητά σου. Καὶ περισσύτερον ἀκόμη χαίρω, μυλόρδε, ἐλέπων ὅτι ἀνέλαβες τὴν ὁποίαν αἰφνιδίως εἶχες παραιτήσῃ ἀταραξίαν τοῦ ἥθους σου, καὶ ἤλθες πλησίον τῆς βασιλίσσης συζύγου σου, τὴν ὁποίαν ἀναμφιδόλως δὲν θὰ ἔγκαταλείψης πλέον.

— Αὐθαδέστατε! ἀνέκραξεν ὁ Δῶδλεϋ . . . Φύλακες, συλλάβετε τον!

— Δὲν ἔχεις ἐξουσίαν νὰ πράξης ὅ,τι πράττεις, εἶπεν ὁ Ρέναρ θέτων τὴν χεῖρα εἰς τὸ ξίφος του.

— Ἐκτελῶ τὰς διαταγὰς τῆς βασιλίσσης.

— Οἱ πρέσβεις εἶναι ἀπαράβιαστοι. Ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος ὁ Ε' θαθεῖως θὰ αἰσθανθῇ τὴν ὕβριν ἧτις εἰς αὐτὸν, καὶ ὅχι εἰς ἐμέ, γίνεται.

— Ἀναδέχομαι τὰς συνεπειάς.

— Ἡ Μεγαλειότης σου, κυρία, δὲν θ' ἀνεχθῇς βέβαια τὴν τοιαύτην ὕβριν.

— Κύριε Ρέναρ, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα, ἔχω ἀφορμὴν νὰ πιστεύω ὅτι μ' ἐνέπαιξες· ἂν πεισθῶ ὅτι αἱ ὑψίαι μου ἦσαν ἐάσιμοι, καὶ ἀδελφὸς ἂν ἦται τοῦ αὐτοκράτορος, μὲ τὴν κεφαλὴν σου θὰ πληρώσῃς τὴν ἀπιστίαν σου.

— Νομίζω ὅτι ἡ Μεγαλειότης σου θὰ λάβῃς ἀφορμὴν νὰ μετανοήσῃς . . . Ἐπειτα, τὸ ἰδιαίτερον συμβούλιον θὰ διατάξῃ εὐθὺς τὴν ἐλευθέρωσίν μου.

— Τότε εἶναι ἀναγκαῖον, εἶπεν ὁ Δῶδλεϋ, ἡ διαταγὴ νὰ μὴ βραδύνῃ, διότι σκοπεύω νὰ συλλάβω ἐπίσης καὶ τὰ πλεῖστα τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου τούτου . . . Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τύχην εὐρίσκονται ἐδῶ οἱ καλοὶ μας φίλοι, οἱ λόρδοι Ἀρονδεὶλ καὶ Πεμπρῶκ, θὰ σὲ ἀκοληθῇσιν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν φυλακὴν.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἀνέκραξεν ἐκστατικὸς ὁ Πεμπρῶκ.

— Τοῦτο σημαίνει, ἀπεκρίθη χαμογελῶν πικρῶς ὁ Σίμων Ρέναρ, ὅτι ὁ λόρδος Γουλιφόρδ Δῶδλεϋ, κοιμηθεὶς ὑπὸν βαθὺν εἰς Σιών Χάουζ, ἐξύπνησε τέλος πάντων, ἀφοῦ ὠνειρεύθη ὅτι τὸ στέμμα τῆς βασιλικῆς συζύγου του εἶναι εἰς κίνδυνον.

— Ἀστεῖσμός· εἶναι βέβαια, ἐπανελάθεν ὁ Πεμπρῶκ . . . Τὸ ἰδιαίτερον συμβούλιον νὰ τεθῇ ὅλον σχεδὸν ὑπὸ κράττειν εἰς κρίσιμους τοιαύτας στιγμὰς! . . . Μυλόρδε, θέλεις λοιπὸν νὰ μᾶς ἀναγκάσῃς νὰ φανερώσωμεν τὴν ἐξουσίαν μας;

— Θέλω νὰ σὰς ἀναγκάσω νὰ φανερώσετε τὰς ἀτίμους σκευωρίας σας κατὰ τῆς μεγαλειότητος βασιλίσσης . . . Ἐπάρετέ τους! καὶ οἱ ἄλλοι ἐντὸς ὀλίγου θὰ τοὺς ἀκολουθήσουν.

— Μίαν λέξιν πρὶν ἐξελθῶμεν, χαριστάτη κυρία, εἶπεν ὁ Ἀρονδεὶλ πρὸς τὴν Ἰωάνναν.

— Ὄχι, μυλόρδε. Ὁ λόρδος Γουλιφόρδ Δῶδλεϋ

ἐνεργεῖ, καθὼς σὰς εἶπε, δυνάμει τῆς ἐξουσίας τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκα. Ἀῦριον πρῶτ' ἢ ἀσυνκροτῶν συμβούλιον· ἡμπορεῖτε νὰ παρευρεθῆτε, καὶ ἐκεῖ θὰ ἔχετε ὅλην τὴν εὐκολίαν νὰ ἐξηγηθῆτε καὶ ν' ἀπολογηθῆτε.

Ταῦτα εἶπε, καὶ ἔνευσε πρὸς τοὺς φύλακας, οἵτινες ἀπήγαγον εὐθὺς τοὺς συνωμότες ἐξω τῆς αἰθούσης.

Ἐνῶ ἀπεμακρύνοντο, ἐν μέσῳ τῶν στρατιωτῶν, ὁ Ρέναρ εἶπε μὲ σιγαλὴν φωνήν·

— Εἶναι καιρὸς νὰ τελειώσωμεν τὴν κωμωδίαν ταύτην.

— Ναι, βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ Πεμπρῶκ· καὶ αὖριον, εἰς τὸ συμβούλιον, ἡ πρώτη μου πρότασις θὰ ᾔηται ν' ἀναγορευθῇ βασίλισσα ἡ βασιλόπαις Μαρία.

— Τί μυελὰ ὁ Γουλιφόρδ, νὰ νομίζῃ ὅτι ἡμπορεῖ νὰ μᾶς κρατήσῃ εἰς τὸ κλωβίον! εἶπε γελῶν ὁ Σίμων Ρέναρ . . . Εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου, κοιτῶν δὲν εἶναι ὅστις νὰ μὴν ἔχῃ μίαν τούλαχιστον κρυφίαν ἐξόδον, καὶ κρυφίᾳ ἐξοδος· δὲν ὑπάρχει τὴν ὁποίαν νὰ μὴ γνωρίζω ἐντελῶς. . . . Πηγαίνωμεν, πηγαίνωμεν, ἀπόψε δὲν θὰ μᾶς λείψῃ ἀσχολία.

Ὀλίγας ὥρας μετὰ ταῦτα, ἡ βασίλισσα εὐρίσκετο μόνη εἰς τὸν κοιτῶνά της, ὅταν ἤλυσεν διαμιάς ἤγον ἐλαφρὸν ὀπισθεν τοῦ σκεπάζοντος τοῦς τοίχους τάπητος· ἔπειτα ὁ τάπης ἐσείσθη, ἐσχίσθη, καὶ ἡ Ἰωάννα, πλήρης ἐκπλήξεως καὶ φρίκης, εἶδεν ἄνθρωπον εἰσερχόμενον διὰ θύρας, τῆς ὁποίας τὴν ὑπαρξίν ὀλοτελῶς ἠγνόει.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτον ὁ Σίμων Ρέναρ, ὅστις, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἠτένιεν ἱκανὰς στιγμὰς ἐπ' αὐτῆς τὰ ἀπειλητικὰ του βλέμματα.

Ἄλλ' ἀποσκομένην διαμιάς, ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μαγείας, ἐσκηώθη, καὶ, μὲ ὀργίλον τόνον φωνῆς, ἐτραύλισε·

— Τί θέλεις; πῶς ἡμπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν φυλακὴν; . . . πῶς ἡμπορεῖς νὰ ἐμῆς ἐδῶ;

— Ἀδιάφορον τὸ πῶς.

— Ἀπὸ προδότας λοιπὸν εἶμαι περικυκλωμένη;

— Ἐρχομαι ἀπ' ἐναντίας πρὸς τὸ συμφέρον σου, νὰ σὲ πληροφορήσω . . .

— Πρὸς τὸ συμφέρον μου! σύ . . . ὦ Θεέ μου! σύ! . . .

— Ναι, κυρία μου, νὰ σὲ πληροφορήσω περὶ τοῦ ἀπειλοῦντός σε φοβερωτάτου κινδύνου . . . Μυλεδὴ Δῶδλεϋ, δὲν εἶσαι πλέον βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας. Ὁ δουξ τὸν Νορθουμπερλάνδ διέλυσεν τὸν στρατὸν του, καὶ, ὁ ἴδιος αὐτός, ἀνηγόρευσε τὴν βασιλόπαιδα Μαρίαν.

— Ψεύδειςαι!

— Φρόνιμον ἔργον, μολαταῦτα, θὰ πράξῃς ἂν δὲν ἀδιαφορήσῃς εἰς τοὺς λόγους μου· ἐγὼ μόνος ἔως τῶρα γνωρίζω τοῦτο, αῦριον ὁμῶς θὰ τὸ γνωρίζουν ὅλοι. Φύγε, ἐνῶ ἔχεις ἀκόμη καιρὸν.

— Ὄχι! καὶ ἀληθὲς ἂν ᾔηται τοῦτο, περὶ τοῦ ὁποίου ἀμφιβέλλω, δὲν θὰ φύγω. Ἄν θὰ παρτινηθῶ, δὲν θὰ παραιτηθῶ κατὰ πρόσκλησίν σου . . . Ἄλλ' εἶμαι πάντοτε βασίλισσα . . . καὶ τῶρα θὰ τὸ ἰδῇς . . . Φύλακες! ἀνέκραξε μὲ τὴν δύ'αμιν

ὅλην τῶν πνευμένων της, συλλάβετε τὸν προδότην τοῦτον!

Πρὶν δοθῇ καιρὸς νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ διαταγή της, ὁ Σίμων Ρέναρ ἔγεινεν ἄφρατος ὀπισθεν τοῦ ταπῆτος· καὶ, μολονότι ἠρεύννησαν ἐπιμελῶς, ἀδύνατον ἐστάθη νὰ εὑρεθῇ τὸ παραμικρὸν ἔχνος θύρας εἰς τὸν τοῖχον.

Μόλις ἤρχιζεν ἡ Ἰωάννα νὰ συνέρχεται ἀπὸ τὴν παραχῇ της διὰ τὴν μυστηριώδη ταύτην τοῦ πρέσβεως ἐπίσκεψιν, προσῆλθε κλητὴρ καὶ τῆς ἔφερε δακτυλίδιον ἐκ μέρους, εἶπε, γραίας τινὸς γυναικὸς, ζητούσης ἐπιμόνως νὰ ἰδῇ τὴν βασίλισσαν. Ἡ Ἰωάννα ἐγνώρισεν ἀμέσως ὅτι ἦτον τὸ δοθὲν εἰς τὴν Γώννωρ Βράζ· ὅθεν διέταξε νὰ τὴν ἀρῇ σουν νὰ εἰσέλθῃ. Μετ' ὀλίγον, ἡ γραίκα εἰσῆλθε, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατά της.

— Τί ἐπιθυμεῖς, καλὴ γερόντισσα; εἶπεν ἡ Ἰωάννα. Ὑπεσχέθην νὰ δεχθῶ εὐμενῶς τὴν πρώτην σου αἵτησιν· ἔρχεσαι νὰ ζητήσης τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς μου;

— Ἀκουσέ με, χαριεστάτη κυρία, καὶ μὴ καταφρονήσης ὅ,τι θὰ σοῦ εἰπῶ· διότι θὰ σοῦ εἰπῶ λό-

γον μέγαν καὶ προσοχῆς ἄξιον. Τὸ στέμμα σου, ἡ ἐλευθερία σου, ἡ ζωὴ σου κινδυνεύουν. Τὸ ἰδιαίτερον συμβούλιον σκοπεύει νὰ σ' ἐκθρονίσῃ αὐριον, καὶ ν' ἀναγορεύσῃ τὴν βασιλοπαίδα Μαρίαν. Ἐνθυμήσου τί σοῦ εἶπα ὅταν ἐμβαίνες εἰς τὸ ὀλέθριον τοῦτο φρούριον. Ὅ,τι σοῦ εἶπα, συνέζη . . . Ἐπρόδοθης! ἐχάθης!

— Σηκώσου, καλὴ γερόντισσα, καὶ ἡσύχασε. Ἰσως λέγεις ἀλήθειαν, ἴσως οἱ ἐχθροί μου νικῇσιν· ἀλλὰ δὲν θὰ με κατατάλουν. Συγχωρημένον εἰς ἐμὲ δὲν εἶναι νὰ ὀπισθοδρομήσω· ἐπειδὴ ἐδέχθην τὸ στέμμα, χρεωστῶ, θέλω νὰ τὸ φυλάξω ἕως ὅτου μοῦ τὸ ἀφαιρέσουν διὰ τῆς βίας.

— Ἀλλὰ με τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου, ἀγαπητὴ κυρία μου, με τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου θὰ σοῦ τὸ ἀφαιρέσουν . . . ὦ! ἀκουσέ με, σὲ ἐξορκίζω! Ἀπόψε, ἢ μπορεῖς ἀκόμη νὰ φύγῃς αὐριον, ὅα ἦναι πολὺ ἀργά.

— Καὶ τώρα ἀκόμη εἶναι πολὺ ἀργά, εἶπεν ὁ Σίμων Ρέναρ ἐμβὰς καὶ πάλιν αἰφνιδίως διὰ τῆς μυστικῆς θύρας. Μυλεθὴ Ἰωάννα Δωδλεῦ, ἠκολούθησε με τόνον φωνῆς ἐξουσιαστικόν, παρου-

σιάζων εἰς αὐτὴν χάρτην περγαμηνὸν, ἔχεις ἀκόμη μέσον, ἓν μόνον μέσον, νὰ σώσης τὴν ζωὴν σου. Ἰπόγραψε τοῦτο· εἶναι ἡ παραίτησίς σου. Ἰπόγραψε, καὶ ὑπόσχομαι νὰ λάβω, διὰ σὲ καὶ διὰ τὸν σύζυγόν σου, τὴν συγχώρησιν τῆς βασιλίσσης Μαρίας.

— Ἡ Μαρία δὲν εἶναι βασίλισσα, καὶ δὲν ὑπογράφω.

— Πολὺ καλὰ λοιπόν· ἐν ὀνόματι τῆς βασιλίσσης Μαρίας, σὲ κηρύττω ἄρπαγα, καὶ σοῦ ἀναγγέλλω ὅτι, ἂν ἐπιμείνης ἐνεργοῦσα βασιλικὰ καθήκοντα, δὲν θ' ἀποφύγῃς τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου.

— Δὲν μεγαλύνει τὸν κίνδυνόν σου, εἶπεν ἡ Γώννωρ πρὸς τὴν Ἰωάνναν.

— Τί κάμνεις σὺ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Ρέναρ τὴν Γώννωρ.

— Ἦθα καὶ ἐγὼ με τὸν αὐτὸν σκοπὸν, νὰ παραστήσω εἰς τὴν γενναίαν ταύτην, ἀλλ' ἀπερίσκεπτον κυρίαν, εἰς ποῖον φοβερὸν κίνδυνον ἐκτίθεται.

— Καὶ τῆς εἶπες ἀκόμη διατί σ' ἔφεραν εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου;

Ἡ βασίλισσα Ἰωάννα μετὰ τῆς Γώννωρ Βράζ, καὶ ὁ Σίμων Ρέναρ εἰσελθὼν αἰφνιδίως.

— Όχι.

— Τότε, τῆς τὸ λέγω ἐγώ, μολονότι εἰς ἄλλην στιγμήν ἐπρόκεινα νὰ τὸ εἰπῶ. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἠκολούθησεν, ἐφαρμάκευσε τὸν προκατόχον σου ἔδου- ἄρδον τὸν ΣΤ', κατὰ διαταγὴν τοῦ δουκὸς τοῦ Νορ- θουμπερλάνδ.

— Ψεῦδος! ἀνέκραξεν ἡ βασιλίσσα· δὲν ἤμ- πορῶ νὰ πιστεύσω . . .

— Πίστευσε, εἶπεν ἡ Γώννωρ Βράξ· εἶναι ἀλη- θεια.

— Ὡ παναθλία! Τὴν καταδίκην σου προφέρεις!

— Τὸ ἤξεύρω· ἀλλὰ, καὶ εἰς τὰ βασανιστήρια ἀκόμη, θὰ βεβαιώσω τὸν λόγον μου.

— Ποίαν αἰτίαν εἶχεν ὁ δοῦξ νὰ πράξῃ τοιοῦτο στυγερὸν ἔγκλημα;

— Ἐπρεπε ν' ἀποθάνῃ ὁ βασιλεὺς αἰρνιδίως, ὥστε αἱ βασιλοπαιδες Μαρία καὶ Ελισάβετ νὰ μὴ μᾶθουν ἐγκαίρως τὸν θάνατόν του. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον, κυρία μου.

— Ποῖα ἄλλα φρικτὰ κακουργήματα ἔχεις νὰ μοῦ εἰπῇς;

— Σὺ ἡ ἰδία ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ ταχέως τὸν ἔδουάρδον εἰς τὸν τάφον. Ὁ Νορθουμπερλάνδ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν υπερτάτην ἐξουσίαν· διὰ τοῦτο σὲ ὑπάνδρευσε μὲ τὸν υἱόν του, διὰ τοῦτο ἐπρο- κάλεσε βασιλικὸν διάταγμα ὑπὲρ σοῦ, διὰ τοῦτο σὲ ἀνεβίβασεν εἰς τὸν θρόνον, καὶ διὰ τοῦτο ἠθέ- λησε ν' ἀναβιδάσῃ συγχρόνως καὶ τὸν σύζυγόν σου. Τοῦτων δλων γενομένων, ἔπρεπε καὶ σὺ ν' ἀπο- θάνῃς διὰ δολητηρίου.

— Ν' ἀποθάνω διὰ δολητηρίου!

— Ναί . . . διὰ δολητηρίου. Καὶ ἐγὼ πάλιν, κυρία μου, ἔπρεπε νὰ σὲ ποτίσω τὸ θανατηφό- ρον ποτόν. Ἰδοὺ διατὶ σ' ἐσυμβούλευτα νὰ μὴ ἐμβῇς εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου· ἰδοὺ διατὶ σ' ἐξώρμισα νὰ καταθέσῃς σκήπτρον, τοῦ ὁποῦο ἤξευρα ὅτι αἱ ἀσθενεῖς χεῖρές σου δὲν ἠδύναντο νὰ βαστάσουν τὸ βῆρος. Σ' ἐβλεπα ὡς θῦμα στολι- σμένον διὰ θυτίαν, καὶ ἐπάτχιζα ν' ἀποτρέψω τὴν ἐπαπειλοῦσαν τὴν ἀθώαν σου κεφαλὴν πληγὴν . . . Πλὴν, ἀλλοίμουνον! μάταιοι ἦσαν οἱ ἀγῶνές μου.

— Φρίκη! Φρίκη! ἀνέκραξεν ἀπόπληκτος ἡ Ἰωάννα.

— Μυλεδὴ Ἰωάννα Δώδλεϋ, εἶπε τότε μὲ τόνον φωνῆς ἐπίσημον ὁ Σίμων Ρενάρ· σοῦ δίδω καιρὸν ἔως αὔριον νὰ σκεφθῇς καὶ ν' ἀπορατίσῃς. Πραίτησε τὸ στέμμα, τὸ ὁποῖον παρηνόμω; ἤρ- πασες, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ κατορθώσω νὰ συγχωρηθῇς· ἀλλὰ νὰ συγχωρηθῇς σὺ μόνη, διότι ὁ Νορθουμπερλάνδ δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ ἐλ- πίσῃ, οὔτ' αὐτός, οὔτε κανεὶς τῆς γενεᾶς του.

— Νομίζεις λοιπὸν, ἄθλιε, ὅτι θὰ προδώσω τὸν σύζυγόν μου, φροντίζουσα περὶ μόνης τῆς ζωῆς μου;

— Μυλεδὴ Ἰωάννα Δώδλεϋ, ἐπανελάθεν ὁ Ρενάρ, σοῦ δίδω καιρὸν ἔως αὔριον. Ἡ διωγγὴ σου θ' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης σου.

Καὶ, ταῦτα εἰπὼν, ἔγινε καὶ πάλιν ἄφαντος, διὰ τῆς μυστικῆς θύρας. (Ἀκολουθεῖ.)

ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΦΡΙΔΕΡΙ- ΚΟΥ ΤΟΥ ΞΑΝΘΟΠΩΓΩΝΟΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ Γ΄.

Καθ' ὃν καιρὸν αἵματηρὸς πόλεμος πρόκειται ν' ἀποφασίσῃ ἂν μέλλῃ νὰ διατηρηθῇ ἢ νὰ καταργηθῇ διαπαντὸς ἡ κοσμικὴ τῶν ἀρχιερέων τῆς Ρώμης ἐξουσία, ἡ διήγησις τοῦ κατωτέρω ἱστορικοῦ συμ- βάντος, ὡς παρὰ πᾶν ἄλλο δεικνύοντος εἰς ποῖον βαθμόν ἡ φρενὴ τῆς ἐξουσίας ταύτης ἰσχύς εἶχε φθάσει κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, ἐλπίζομεν ὅτι θέλει κριθῇ ἀξία τῆς περιεργίας τῶν ἀναγνω- στῶν μας.

Ἐχθρὸι ὡς ἐκ τῆς δυνάμεως αὐτῆς τῶν πραγμά- των, καὶ μολαταῦτα ἀναγκαζόμενοι νὰ διατηρῶσι πρὸς ἀλλήλους διηνεκεῖς σχέσεις, οἱ αὐτοκράτορες τῆς Γερμανίας καὶ οἱ μεγάλοι τῆς Ρώμης ἀρχιερεῖς, ἰδύνατον ἦτον νὰ μὴ περιπίπτωσιν εἰς καθημερινὰς σχεδὸν συγκρούσεις. Ἡ ἔρις λοιπὸν μεταξὺ τῶν δύο στεμμάτων ὑπῆρχε προ πολλοῦ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ Φριδερίκος ὁ καὶ Ξανθοπώγων (Barberousse) καὶ ὁ πάπας Ἀδριανὸς ὁ Δ' ἐμβῆ- καν εἰς τὴν παλαίστραν, ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῶν ἀντιθέτων τῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς ἱερᾶς ἑδρας προνομίων· ἀλλ' ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἀναγκοῦσιν αὐτῶν, συμφέροντα ἀμοιβαία ὑπηγόρευαν τὴν συμ- φιλιωτὴν, ἔπαυσαν πρὸς καιρὸν τὰς ἐχθρικὰς πράξεις. Ὁ Φριδερίκος ἐπιθύμησε νὰ λάβῃ εἰς Ρώμην ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πάπα τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμ- μα καὶ τὰ λοιπὰ τῆς βατικικῆς ἀξίας παράσημα, διότι ἡ τοιαύτη τελετὴ, καθιερωθεῖσα ἀπὸ τὴν χρῆ- σιν, ἐμελλε νὰ ἐνισχύσῃ καὶ νομιμοποιήσῃ τὴν ἐξου- σίαν του. Ὁ Ἀδριανὸς πάλιν ἔσπευσε νὰ εὐχάριστήσῃ κατὰ τοῦτο τὸν αὐτοκράτορα, διότι ἀπὸ τὴν ἐπί- θεσιν ταύτην τὸν στέμματος εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν κορυφὴν ἐπορίζετο κυρίως ἡ Ρώμη τὰς γνωστὰς ἀξιώσεις τῆς, τοῦ νὰ θεωρῇ ὡς ὑποτελεῖς αὐτῆς τοῦ; διαδόχους τῶν Καيسάρων. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκά- τερος αὐτῶν, ἂν καὶ περιμένων τι ἀπὸ τὸν ἀντίτι- λόν του, δὲν ἔπαυε τοῦ νὰ τὸν φοβῇται, ὁ πάπας καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, πρὶν συνέλθωσι καὶ συνδιαλεχθῶ- σιν, ἐσυμφώνησαν καὶ ὑπεχρέωθησαν ἀμοιβαίως νὰ μὴ ἐπιχειρήσωσι τίποτε κατὰ τῆς ζωῆς ἢ τῆς ἐλευ- θερίας ἀλλήλων. Κατὰ τὴν παραδεδεγμένην τάξιν, ὁ αὐτοκράτωρ ἐμελλε νὰ γονυπετήσῃ ἐνώπιον τοῦ πάπα, νὰ τοῦ φιλήσῃ τοὺς πόδας, νὰ κρατήσῃ τὸν ἀναβολέα τοῦ ἐπιπέδου του, καὶ νὰ σύρῃ διὰ τοῦ χαλινοῦ τὴν λευκὴν του ἵππον εἰς διάστημα ἐννέα ῥωμαϊκῶν βημάτων. Μὲ ἄμετρον δυσαρέσκαιαν, καὶ μετὰ μακρὰς διενέξεως, ὑπεβλήθη ὁ Φριδερίκος εἰς τὰς ταπεινωτικὰς ταύτας πράξεις, καὶ, ἐπειδὴ ἔσφαλε κρατήσας τὸν ἀριστερόν ἀντὶ τοῦ δεσποῦ ἀνα- βολέως, διώρθωσεν ἀγανακτῶν τὸ σφάλμα του, καὶ, εἰς τὴν περὶ τούτου συμβουλὴν τοῦ ἐπὶ τῶν τελετῶν, ἀπεκρίθη ὅτι δὲν εἶχε μάθει ποτὲ τὴν τέχνην τοῦ ἱπποκόμου. Ὑπηρεσία οὕτω πως γενομένη δὲν ἠδύ- νατο βεβαιῶς νὰ διατηρήσῃ φιλικὰς μεταξὺ τῶν δύο συμφιλορρονομένων ἡγεμόνων διαθέσεις· καὶ ἀληθῶς, εἰς καμμίαν τῶν μετὰ ταῦτα περιστάσεων, ὁ πάπας καὶ ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἔλειψαν νὰ δεῖξωσι